

KOMMUNISTISK POLITIK

FOA og sundhedsarbejderdemonstration Århus 22. april 2008

**DER ER GJORT INDRØMMELSER NOK!
VI KÆMPER VIDERE!**

Nr. 10
12. årg.

2008
9. maj -
22. maj
Støttepris 20 kr.

TEMA: STORKONFLIKT OG SVIGT

Oprørske ungdom s. 2 ● Hvad er der brug for s. 3 ● Danmark fortsat i strejke s. 4 ●
Pædagogstuderende: Strejken må vindes s. 6 ● En værdig og menneskelig fremtid s. 7 ●
FOA i pamperforræderi s. 8 ● Kreativ ungdom s. 10 ● Indlagt eller indsat s. 11 ●
1. maj i regn og kamp s. 12 ● Lissabon: Gigantisk unionsbedrag s. 14 ●
Krigsløgne s. 17 ● Latinamerikansk oprør s. 18 ● Palæstina: 60 år i kamp s. 20 ●
Debat s. 22 ● 2½ promille "Sprængt ramme" s. 24

Oprørske ungdom

KOMMUNISTISK POLITIK

Maj måned er fuld af historiske mærkedage. Traditionelt markeres ikke mindst Danmarks befrielse og den 8. maj afslutningen af 2. verdenskrig i Europa.

I år er der fokus på en anden begivenhed af historisk betydning, om end ikke så festlig som krigsafslutningen og nazismens nederlag. Den samme begivenhed markeres på to diametralt modsatte måder.

60-året for oprettelsen af den zionistiske stat Israel fejres med en storstilet officiel gigantfest, hvor israelsk militær afspærre Vestbredden og Gaza. De fordrevne palæstinensere markerer den derimod som 60-året for deres største nationale katastrofe, som medførte etnisk udrensning af 70 pct. af den palæstinensiske befolkning. Oprettelsen af den jødiske stat betød, at konflikten mellem den nye stat og araberne blev et centralt omdrejningspunkt for den globale udvikling i sidste halvdel af det 20. århundrede og fortsætter endnu.

I år er det også 40-året for 1968, for det legendariske ungdomsoprør, som politisk kulminerede med maj-opstanden i Frankrig, hvor studenter og arbejdere med revolutionær geist rejste sig mod De Gaulle-regimet og krævede et nyt og anderledes samfund.

Mens den borgerlige propaganda ikke åbent og direkte har turdet angribe modstandskampen, som er blevet kaldt datidens ungdomsoprør, har borgerligskribenter igennem de sidste 40 år nærmest med stigende styrke udbredt deres had til '68 og 68-generationen i massemedierne, bøger og film. De har indædt forsøgt at fremstille dette oprør som det mest kiksede i historien og 68'erne som historiens mest forkælede og egoistiske generation.

Det er, som om '68 er en vedvarende og generende torn i øjet på reaktionære intellektuelle – også langt yngre end 68'erne – som de uden held søger at rive ud.

Hvad er det, der generer dem? Det er ikke egoisme og ragen til sig, for det er de selv samme reaktionæres eneste program, og de har aldrig løftet et øjenbryn, for ikke at sige hævet stemmen, mod vilde aktieudbytter, direktørlønninger eller politikernes krav om øjeblikkelig 22,8 procents lønforhøjelse.

De bryder sig ikke om friere omgangsformer og endnu

mindre om kvindefrigørelse. Det er et værdiskred, de siden har kæmpet for at vende om igen.

Hvad der virkelig generer dem, er den røde, revolutionære tråd, der bandt ungdomsoprøret sammen i dets mange facetter og aspekter.

Det var kravet om et ny samfund, et alternativ til kapitalismen, dens profitjagt og dens krige, der i de år i første række ramte Vietnam og Sydøstasien. Det var, at revolutionen blev sat på dagsordenen, efter at den nazistiske trussel var overvundet med så mange blodige ofre.

Det var den kendsgerning, at en ny generation forkastede den kapitalistiske 'livsstil', som fik angsten for at miste retten til evig udbytning til at eksplodere hos de herskende og deres intellektuelle tjenestefolk.

Opgøret om livsstil og kultur, der udløste en uhørt kreativitet og blandt andet forvandlede musikken, var bare indledningen til en endnu dybere søgen efter alternativet til kapitalismen. Netop det er grunden til, at '68 stadig bittert lægges for had.

Den oprørske ungdom fra dengang er nu blevet bedsteforældre-generationen. De reaktionære vil hævde, at dens besættelse af '68 simpelthen er den sentimentale længsel mod den evigt tabte ungdom, mens den gør sig til gode med friværdierne i fast ejendom.

Som alle andre generationer var også 68'erne klassesdelt. Det var ikke de oprørske unge fra dengang, der efterhånden satte sig på samfundets kommandoposter. Det var den borgerlige ungdom, der allerede i '68 havde røde knopper over 68'erne – og så selvfølgelig nogle overløbere fra generationen, der som den nuværende socialminister startede som 'revolutionær' og 'venstresocialist', men via SF og socialdemokraterne endelig fandt hjem i den nyliberale lejr. Det er oprørets affaldsprodukter.

Der kommer ikke et nyt '68, selvfølgelig ikke.

Der er et splinternyt 2008, hvor en ny generation i øjeblikket markerer sig som centrale deltagere i det nye århundredes første storkonflikt. En ny oprørske ungdom, der er imod krig og for velfærd, mod kapitalisme og for et andet og bedre samfund.

Og det er ikke så ringe endda.

Redaktionen 6. maj 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 17.05.08

Hvad der er brug for

At rejse arbejderklassens principielle krav imod al borgerlig demagogi om at "Danmark er verdens bedste samfund" er en opgave for folk som indser behovet for revolutionær forandring. Den kan ikke overlades til Socialdemokratiet og SF, der hhv. drømmer om at vende tilbage til magten eller for første gang at blive tituleret 'Hr. Minister' m/k. Den er heller ikke, slet ikke, løst med Enhedslisten.

Der trænges til en fornyet debat om, hvordan de progressive kræfter kan forenes om en valgplatform, der kan bryde med de borgerlige og socialdemokratiske illusioner.

Symptomatisk nok er der - 100 år efter at kvinderne først opnåede en begrænset valgret - ingen der stiller op med en principiel agitation for fuldstændig lighed. Tværtimod kan traditionelle kvindefag i den (endnu) offentlige sektor hver måned på lønsedlen se, at de stadig betragtes som mindre værd.

Strejkekravet om ligeløn blev ikke rejst markant i folketinget. Tværtimod hylder alle de tre nævnte partier nu FOA formandens forkølede forlig og anbefaler mere eller mindre åbent, at konflikten stoppes.

Det principielle krav om ligeløn blev ikke rejst, fordi det skal først betænkes i en særlig kommission, der skal drøfte, om det nu også går an. Socialdemokraterne har ellers haft alle muligheder for at rejse kravet gennem årtier. De har tilmed påstået, at de har opfyldt det.

Kendsgerningen er, at kvinder og børn ikke regnes for noget. Som en af de allestedsnærværende nylibanale kommentanter fik lov at sige i bedste sendetid på statsfjernsynet: Kvinder får en dårligere løn, fordi de ikke kan betale sig!

En anden kendsgerning er, at industriens arbejdsgiverforening sort på hvidt har stillet krav til regeringen om, at offentlige jobs ikke må være konkurrencedygtige med hensyn til løn og arbejdsforhold.

Med revolutionære i folketinget vil

der pludselig lyde en agitation for kvindekampens krav, der kan bryde med illusionerne, og forklare at ulighed ikke er et tilfælde, men kapitalismens natur - og at kvindekampens perspektiv ikke er illusorisk lighed under kapitalismen, men fuldstændig frigørelse under socialismen.

Enhedslisten omtaler sig selv som socialistisk og demokratisk græsrodsparti, og det gør gerne en dyd ud at være en samling af organisationer til venstre for SF, og af at være 'bevægelsernes talerør' i folketinget. Det er imidlertid en falsk

varebetegnelse. Enhedslisten er ikke en vaklgaliance af forskellige kræfter, der samles om en minimumsplatform af centrfakle mærkesager, der kan forene forskellige grupperinger og tendenser blandt venstrekræfterne. Med al tydelighed har Enhedslisten vist, at det er et egentligt parlamentarisk parti, der i stedet for at være bevægelsernes talerør forsøger at bestemme, hvad bevægelserne skal mene.

På årsmødet i april slog partikarakteren også tydeligt igennem, da valget af Asmaa på kandidatlistens top ti af hovedbestyrelsens beretning fik tillagt skylden for det dårlige valgresultat. Balladen for at ensrette kandidatlisten kom til at tage mange af Enhedslistens kræfter. Afsørende var det, at den brød ud, da Asmaa udtalte støtte til Iraks ret til modstand, væbnet mod-

stand mod topbevæbnede aggressorer.

Her var der tilsyneladende en kandidat, der stillede op til folketinget og forsvarede en af folkerettens principielle grundsætninger. Under det seneste årsmøde støttede fire femtedele af deltagerne hovedbestyrelsens mærkværdige og brutale krisehåndtering af sagen, der dybest set gik ud på at erklære folkeretten og den væbnede modstand i modstrid med partilinen, og dermed nærmest eksklusionsgrund at nævne. Enhedslistens slagkraftige talent Pernille Rosenkrantz-Theill, der selv i forbindelse med malingaktionen mod Fogh fik folketingsgruppens og hovedbestyrelsens 'solidaritet' at føle, fik nok af partiets Asmaa-jagt og skrigende politiske opportunisme og parlamentariske tilpasningsevne. Hun forlod først folketinget, så partiet. Det er et signal om, at unge progressive ikke kan finde et ståsted dér.

Det er tydeligt at der intet perspektiv er for massebevægelserne i Enhedslisten, og det er også den afklaring der er ved at brede sig, og som får stemmer og medlemmer til at blive hjemme.

Der er mange tegn på, at klassekampen udvikler sig i takt med den begyndende krise. Et perspektiv for bevægelserne er naturligt at stille de konkrete krav op som valgplatform, udnytte parlamentarismens muligheder i kampens tjeneste. Samle progressive kræfter, på tværs af de kunstige skel, som kapitalisme fremmer, for enhed i kampen mod kapitalen.

En ægte valgalliance, der ikke tager udgangspunkt i et kompromis mellem revisionistiske partier og venstresocialister for et "arbejderflertal" eller en "rød-grøn regering" eller andre gamle traverser der alle er undskyldninger for et strategisk samarbejde med socialdemokratierne.

En politisk platform der forener arbejderklassens konkrete politiske hovedkrav med de kæmpende lag i ungdommen og kulturlivet i en fælles kamp mod reaktionens krigsgale og liberalistiske offensiv. Det er hvad der er brug for.

-fsk

Danmark fortsat i strejke

Storkonflikten har nu været i mere end tre uger. De strejkende fra Sundhedskartellet og FOA har fulde af kampånd synliggjort deres krav og vundet stadig større sympati. Med talrige demonstrationer og aktioner – og først og fremmest med konsekvenserne af strejkerne på institutioner og hvor den ellers ramte – blev arbejdsgiverne hårdt trængt. Det er i sidste ende regeringen og folketingsflertallet, der forsøgte at lade, som om de var neutrale, og ikke havde noget med konflikten eller den snævre lønramme at gøre.

Men strejken var mærkbar og begyndte at gøre ondt - og så fik FOA-toppen kolde fødder og slog bak. Dennis Kristensen indgik et usselt forlig med Kommunernes Landsforening. Nu skal det sælges som et 'lønløft uden fortilfælde' og et 'historisk gennembrud for ligeløn'. Det er ingen af delene. Det er et simpelt forrædderi, som det så ofte er set, når de vellønnede tioppampere holder udsalg af deres lavtlønnede medlemmers krav.

Det var et uønsket forlig. Medlemmerne af FOA var og er – som de strejkende fra Sundhedskartellet – indstillet på at føre kampen igennem til sejr.

Det er også muligt endnu. Vejen går imod pampere og via et Nej ved urafstemningen. Muligheden for et historisk ok-resultat er der endnu.

Mange af de følgende artikler er hentet fra den løbende konfliktdækning på kpnet.dk

FOA-medlemmer føler sig svigtet efter valget

En ny undersøgelse fra Vilstrup viser, at løfterne om højere løn havde meget stor betydning for, hvordan FOA's medlemmer stemte ved Folketingsvalget. Nu føler 61 procent sig svigtet af dem, de stemte på.

Da valgkampen rasede, var der masser af løfter om penge til bedre løn til de offentligt ansatte. Men knap var valget overstået, før den politiske vilje til at hæve de lavtlønnede kvindefag forduftede.

De politiske løfter havde ellers stor betydning for, hvordan FOA's medlemmer stemte. Over 80 procent angiver i den nye Vilstrup-undersøgelse, at spørgsmålet om højere løn til de offentligt ansatte inden for pasning pleje og omsorg, spillede "en stor" eller "en meget stor rolle" for, hvor de satte deres kryds ved Folketingsvalget.

I dag er medlemmerne skuffede. Over 60 procent mener ikke, "at politikerne fra det parti, de stemte på, har levet op til deres løfter fra valgkampen om højere løn til de offentligt ansatte".

"Jeg forstår godt, at vores medlemmer føler sig svigtet af politikerne. Især i betragtning af, hvordan både Socialdemokraterne, SF og Dansk Folkeparti førte valgkamp på, at pleje- og omsorgsfagene skal have mere i løn. Det er utroligt, hvor hurtigt Helle og Pia løb fra deres løfter efter valget," siger Mona Striib, der er næstformand i FOA.

Hun tror ikke, at medlemmerne skal håbe på, at politikerne sikrer, at der er penge til ligeløn.

"Politikerne kan stadig nå, at komme i tanke om, hvad det var, de lovede i valgkampen. Men personligt tror jeg mere på, at vi selv må kæmpe os til ligeløn. Mandeløn til kvindefag er et rimeligt krav, men kvinderne har aldrig fået noget forærende på det danske arbejdsmarked. Det har altid krævet faglig kamp at sikre lige rettigheder," siger Mona Striib.

Det går samtidig den forkerte vej med

ligelønnen i Danmark. Forskellen på lønnen i de typiske kvindefag og mandefag er vokset på bare et år. Det viser nye tal fra Danmarks Statistik.

Når en svejser i 2005 tjente 100 kroner, var der kun 81 kroner til social- og sundhedsassistenten, selvom de to har nogenlunde lige lang uddannelse. De nyeste tal, som er fra 2006, viser, at løngabet mellem de to vokset.

Svejserens løn er steget med mere end 11 kroner i timen, mens social- og sundhedsassistentens løn blot er steget med 3,50 kroner i timen. Der er derfor nu kun 79 kroner til assistenten, hver gang svejseren tjener 100 kr.

Retter man blikket mod hele service- og omsorgsarbejdet og sammenligner det med metal- og maskinarbejde, så er løngabet på kvindefagene og mandefagene også her vokset fra 2005 til 2006.

"Det er gået den forkerte vej med ligelønnen. Hvis ikke vi får rettet op på den skæveling, vi ser her, og får slået hul på uligelønnen mellem de typiske mandefag og de typiske kvindefag, så vil vi i fremtiden opleve endnu større rekrutteringsproblemer til omsorgsfagene. Vi risikerer at spille hasard med hele velfærdssamfundet, hvis ikke der bliver gjort noget nu," siger Dennis Kristensen.

Netavisen 25. april 2007

Folketingsmedlemmer kræver 22,9 pct. mere i løn, straks!

Der er alle gode grunde til, at de konfliktende ikke accepterer mindre, men rejser krav om 25 pct. Det skal i al fald betydeligt over de 15 pct., for at der kan tales om et reelt lønløft.

Mens sygeplejersker, sosu-assisterter og pædagogmedhjælpere strejker for minimum beskedne 15 procent mere i løn over en treårig overenskomstperiode, taler folketingspolitikere om at bevilge sig selv en større lønstigning på 22,9 pct. med et smæk.

Traditionelt får folketingspolitikerne det samme som en borgmester i en mellemstor kommune. Det har andraget 550.955 kroner. Men efter kommunesammenlægningerne får en borgmester i en mellemstor kommune nu 676.864 kroner. Det er det beløb, som folketingspolitikere nu også vil have.

Afsløringen af den almindelige grådighed på Christiansborg kunne ikke være

kommet på et mere uheldigt tidspunkt. Derfor har ministre og folk fra Dansk Folkeparti også været ude med kritik af kravet. Det er meningen, der først skal gennemføres, når konfliktsituationen er afklaret.

Da sosu'erne første gang strejkede op til sommerferien 2007, rejstes et krav på 25 %, og det har også været rejst på en lang række arbejdspladser. Finske sygeplejersker fik efter truslen om at forlade den offentlige sektor en lønforhøjelse lidt over 25 pct. Tilsvarende krav rejstes af det svenske LÖNEUPPRORET 2008.

Formanden for DSR, Connie Kruckow, rejser krav om 15 pct. lønstigning over tre år samt nedsættelse af en ligelønskommission. Det sidste er en idé, FOA forholder sig kritisk til. Mona Striib, næstformand i FOA, erklærer, at hun ikke tror, at de konfliktende skal håbe på, at politikere sikrer, at der er penge til ligeløn.

Også formanden for FOA, Dennis Kristensen, har været ude med udtalelser om, at en lønforhøjelse på 15 pct. kan være nok til et forlig. Til gengæld kalder Lars Grenaa, faglig sekretær i PLS og en af de

to pædagogstuderende, der i BUPL's hovedbestyrelse sagde nej til OK-aftalen, en stigning på det beløb på tre år for 'latterlig lille' i betragtning af bl.a. den forventede udhuling på grund af prisstigninger. Det vil ikke sikre et reelt lønløft.

Der er al mulig grund til, at de konfliktende kræver 25 pct. mere i løn ved denne overenskomst. Det er bare en anelse over, hvad de glubske folketingsmedlemmer fra både oppositionen og regeringspartierne, der ikke vil hæve lønrammen for de strejkende, vil sikre sig.

Netavisen 26. april 2008

Ældre: Stigende sympati for strejken

Ældre over 75 år har sympati for, at de ansatte i ældreplejen strejker for at få mere i løn. Især blandt ældre, der selv modtager hjælp fra det offentlige, er sympatien i top. Hele 84 procent af denne gruppe har sympati med de strejkende. De ældres sympati for strejken er steget under konflikten.

De ældre over 75 år har mere sympati for strejken blandt de ansatte i ældreplejen nu, end da konflikten brød ud for knap to uger siden. 76 procent af de ældre har i dag sympati for de strejkende – en stigning på syv procent, siden konflikten brød ud. Blandt de ældre, der selv modtager hjælp fra det offentlige, er sympatien endnu højere. 84 procent af denne gruppe har sympati med de strejkende. Og sympatien er der også, selvom strejken har indvirkning på ens egen hverdag.

"Det er utroligt dejligt, at de ældre fortsat bakker op om konflikten – også selvom den berører dem selv. Jeg tror, at de ældre har stor forståelse for, at samfundet skal give de mennesker, der lever af at yde omsorg og pleje for andre, en anstændig løn. De ældre mærker jo selv, hvor stor en forskel et dygtigt og veluddannet plejepersonalet gør i deres hverdag," siger Karen Stæhr, sektorformand for FOA's social- og sundhedssektor, og fortsætter:

"Jeg tolker også de ældres svar som et udtryk for, at nødberedskabet fungerer. Medarbejderne i social- og sundhedssektoren yder hver dag en stor indsats for, at de ældre ikke lider nød eller omsorgssvigt. Det velfungerende nødberedskab er for mig et bevis for social- og sundhedspersonalets høje faglighed."

Et stort flertal af de ældre – hele 80 procent – mener, at de grupper af medarbejdere, der passer syge, ældre og børn, generelt får en for lav løn. Det er en stigning på 14 procent, siden konflikten brød ud.

"Undersøgelsen her viser os, at de ældre i høj grad anerkender de medarbejdere, der yder omsorg og pleje for dem i hverdagen. Nu må politikerne snart få pengene op af lommen og vise den samme anerkendelse, som de ældre gør," siger Karen Stæhr.

Synovate Vilstrups undersøgelse er gennemført i uge 17 blandt 402 ældre på 75 år eller mere i de kommuner, der er berørt af strejken blandt ansatte i ældreplejen.

Netavisen 29. april 2008

De pædagogstuderende: Strejken må vindes!

Udtalelser fra PLS' årsmøde 25.-27. april 2008

I disse dage er 100.000 offentligt ansatte i konflikt for at opnå en højere løn og dermed en højere anerkendelse af deres vigtige arbejdsindsats i det danske velfærdssamfund. Pædagogstuderendes LandsSammenslutning ønsker at sende en både varm og solidarisk hilsen til de strejkende.

Den kamp, som de strejkende kæmper med deres overenskomstkonflikt, er en kamp, som PLS støtter op om. Det er en kamp, som sætter arbejdsvilkårene og forholdene for den offentlige sektor til debat. Og det er tiltrængt i en tid, hvor den offentlige sektor udsættes for en enorm markedsførelse med en deraf følgende dehumanisering af de offentligt ansattes arbejdsindhold og arbejdsvilkår.

Strejken må vindes! Ikke kun for at give de strejkende den løn, de fortjener, men mest af alt, fordi strejken i høj grad også er en politisk kamp for anerkendelse og et opgør med den stigende markedsførelse i den offentlige sektor. PLS støtter derfor helhjertet op om de strejkende og deres krav og vil deltage i konflikten med oplysnings- og støttee arbejde.

Usolidariske udtalelser

PLS vender sig samtidig på det skarpeste imod de usolidariske udtalelser, som forskellige faglige ledere er kommet med, om at de håber, at strejken bliver en fiasko. Især er PLS stærkt utilfredse med formanden for et af vores to pædagogiske forbund, Kirsten Nissen, der har udtalt sig usolidarisk og egoistisk om de strejkende. At formanden for et pædagogisk forbund udviser en så stor mangel på solidaritet i en afgørende stund, er en skændsel for den pædagogiske fagbevægelse.

Kampen nu står ikke imellem de offentligt ansatte. Kampen står mellem de offentligt ansatte og de politisk valgte arbejdsgivere. Og kampen står mellem "menneske og marked", og i den kamp vælger PLS at stå på menneskets side.

I solidaritet med de strejkende har PLS indsamlet 2.883,50 kr. blandt årsmødedeltagerne, som gives til de offentligt

ansatte i konflikt.

Ja til faglighed – nej til overenskomsten!

De pædagogstuderende vælger fagligheden frem for det overenskomst-forlig, som BUPL og KL har indgået. De pædagogstuderendes nej til overenskomsten er et nej til markedsførelsen af den offentlige sektor. Gennem mange års økonomisk udsultning af den offentlige sektor er arbejdspresset for de offentligt ansatte steget voldsomt.

Pædagoger især, men også andre offentligt ansatte udsættes for en arbejdsmæssig nedslidning, der resulterer i, at offentligt ansatte går ned med stress og andre arbejdsmæssige følgesygdomme. Som offentligt ansat i velfærdsprofessionerne gør det menneskeligt ondt når man ikke kan yde den nødvendige omsorg for brugerne og konstant føler, at man svigter de børn, unge og ældre mennesker, man er uddannet til at arbejde med.

Latterlige lønstigninger

Selvom lønnen som symbol spiller en stor rolle, så er selv det meget udskældte krav på 15 % stigninger i virkeligheden latterligt lille. Med de lønstigninger, som BUPL har fået forhandlet hjem, er der endda en stor chance for, at lønstigningen bliver en reallønsnedgang.

For PLS er det vigtigt at slå fast, at vi med vores nej til overenskomsten både kæmper for en højere anerkendelse og dermed også en højere løn – men vores nej til overenskomsten er i høj grad også et nej til stigende bureaukratisering og personale- og ressource-rationaliseringer, der truer med at kvæle den pædagogiske faglighed. Og når de

opnåede forhandlingsresultater ikke engang tilnærmelsesvis nærmer sig en kompensation for den menneskelige nedslidning, der foregår på offentlige arbejdspladser, så må svaret fra de pædagogstuderende være et klart NEJ.

Ja til mere faglighed

De pædagogstuderendes ja til faglighed er et ja til ordentlige vilkår for pædagoger og andre offentligt ansatte. Det er et ja til, at pædagoger og andre offentligt ansatte gennem ordentlige arbejdsvilkår og en højere anerkendelse reelt kan arbejde med at udvikle deres faglighed. De pædagogstuderende har ikke fået nogen af deres krav igennem ved overenskomstforhandlingerne – og især vores vigtigste krav om, at rammen skulle sprænges, er ikke blevet opfyldt.

Konflikten er den eneste vej

Når det ikke er muligt at forhandle sig frem til en løsning med arbejdsgiverne, er der for PLS at se ikke andre muligheder end at gå konfliktens vej. I en tid med faldende ansøgstal til pædagoguddannelsen er det vigtigt at kæmpe for en højere anerkendelse af pædagogerne. Vi ønsker bedre forhold for pædagogstuderende, en løn, som pædagogerne fortjener og bedre arbejdsvilkår for pædagogerne – og ingen af delene er opnået med dette overenskomstforlig.

PLS siger ja til faglighed og nej til overenskomsten og opfordrer vores kommende kollegaer i BUPL til at gøre det samme.

På årsmødet valgtes den ny hovedbestyrelse med tre faglige sekretærer på fuld-tid. Det er Mette Aagaard Larsen, Nicki Lykke Jensen og Line Møller. De afløser den hidtidige forkvinde Julie Manley Vorsaa, kasserer Mette Larsen og den hidtidige faglige sekretær Lars Grenaa, der vender tilbage som studerende. Han fortsætter som medlem af hovedbestyrelsen.

Se mere på
www.p-l-s.dk

En værdig og menneskelig fremtid

Af Dorte Grenaa

Tale af APKs formand 1. maj 2008, Den Røde Plads, Fælledparken

Det har været dejligt at se så mange beslutsomme smukke kvinder – og mænd for den sags skyld – på gaderne de sidste uger. Man kan se det – energien i skridtene, hovedet, der holdes højere, gløden i øjnene, og så selvfølgelig de mange farverige og fantasifulde måder, de strejkendes krav føres frem: *"Offentlige koner vil have flere kroner."*

Man kan kende sin klasse og klassesolidaritet på travet.

På arbejderklassens internationale kampdag står vi i år midt i en storkonflikt i den offentlige sektor – kvindefag, der trænger til et kraftigt lønløft, til

ligeløn og anerkendelse og til helt andre arbejdsforhold. Daglige markeringer har over hele landet synliggjort strejken og kravene, og sympatien er massiv.

For rigtig mange er det en gigantisk læreproces, der er i gang – hvordan vi fører arbejdskamp, solidaritet, organisering. Opleve suset og fornemmelsen af vores samlede styrke – hvilke forandringer den kunne føre til.

EU's krav til medlemslandene om at omdanne den tidligere offentlige omsorgs- og uddannelsessektor til en ren serviceindustri med lavest muligt ressourceforbrug og lønomkostninger har ikke mindst den nuværende Fogh-regering sat igennem. Det er den pris, vi ikke længere vil betale – vi ikke længere vil stå model til.

Alt for længe har vi haft uligeløn, alt for længe har vi ladet vores gode hjerte

løbe af med os og givet den en ekstra skalle – for det er jo mennesker, vi har med at gøre! Alt for længe har vi fundet os i takken – at blive pisset på som lavtlønnede kvindefag. Vi vil ikke bare reduceres til en kvalitetsvare, som EU's serviceindustri kan købe og sælge til discountpris.

Lønrammen skal sprænges og udvides!

Fortsættes næste side

Hallo Dennis – hvad er der gang i?

Efter to ugers konflikt er kampgejsten blandt de strejkende uformindsket. Fra mandag sluttede nye grupper i FOA sig til konflikten – nemlig dagplejemødrene – endnu et af de kvindefag, der trænger til et kraftigt lønløft. Daglige markeringer har over hele landet synliggjort strejken og kravene, og sympatien er uformindsket høj.

I denne tid offentliggøres også nye tal, der viser, at voldsomme prisstigninger på olie og energi samt på fødevarer slår meget hårdt igennem. Således skal en gennemsnitlig familie i dag af med 5.100 kr. mere til benzin og fyringsolie end for et år siden, en stigning på 61 pct. Det viser beregninger fra Den Danske Bank for dagbladet Børsen. En ny undersøgelse fra CASA taler om en stigning på fødevarer på syv pct. fra 2007 til 2008, og en næsten lige så stor prisstigning på energi.

Prisstigningerne på disse basisting vil i løbet af kortere tid slå igennem på en lang række andre områder.

Der er med andre ord et voldsomt inflationsangreb på reallønnen i gang.

I denne sammenhæng forekommer et tilbud på lønstigninger på godt fire pct. årligt i de næste tre år, som Kommunernes Landsforening har tilbudt, at være latterligt lille. Det samme gælder kravet om 15 pct. over tre år, som FOA-toppen og Sundhedskartellet kræver. Alt tyder på, at det vil være ædt op af prisstigninger, inden det kan mærkes som en fremgang.

Der er al mulig grund til at hæve kravet – og der er al mulig grund til at udvide konflikten.

Tilsyneladende går FOA-toppen den modsatte vej. Den 30. april aftalte FOA's Dennis Kristensen og Mads Lebech fra Kommunernes Landsforening nye forhandlinger allerede fra den 2. maj. Signalerne var ikke til at misforstå: Der skal findes en aftale et sted mellem det allerede tilbudte beløb og de krævede 15 pct.

"Vi går ind i forhandlingerne for at finde en løsning. Forhandlinger betyder indrømmelser fra begge parter," siger FOA's formand Dennis Kristensen.

Desuden er der fortsat snak om en ligelønskommission eller en lønkommission. Efter de parlamentariske udmeldin-

ger ser en sådan dims ud til simpelthen at være urealistisk i forbindelse med den nuværende konflikt. Den er under alle omstændigheder en fugl på taget.

Hvad har Dennis Kristensen og FOA-toppen gang i? Svaret er bekymrende: I stedet for at udvikle strejker og aktioner, hvis potentiale langtfra er kulmineret, går man i gang med at afvikle dem. Tiden er kommet til at mobilisere den enorme folkelige sympati i massedemonstrationer også efter 1. maj, til at udvide konflikten med sympatiaktioner, til at rette skarpere ind mod regeringen og folketingsflertallet, der blokerer for det reelle og nødvendige lønløft.

Ender forhandlingerne med et råddent kompromis og noget under 15 pct., er det et totalsvigt, og den efterfølgende urafstemning blandt FOA's medlemmer kan meget vel blive et nej.

Efter en aftale vil det tage hen ved tre uger at gennemføre afstemningsprocedurerne, så konflikten vil i al fald fortsætte det meste af maj måned.

Netavisen 1. maj 2008

Folketingsmedlemmerne kræver 22,9 pct. oven i deres mega-løn. Det sætter KL's tilbud om lønstigninger på godt fire pct. årligt i de næste tre år i perspektiv, og de 15 pct. over tre år, som FOA-toppen og Sundhedskartellet kræver.

Det vil være ædt op af prisstigninger, inden vi når at opdage, at vi har fået dem. Prisen på brød og mælk, olie, energi og transport stiger langt hurtigere. Og så er der lønefterslæbet i forhold til den private sektor, til uligelønnen, til inflationen.

Og som om det ikke er nok. Hver sjette københavnere ligger under fattigdomsgrænsen. Folk på overførelsesindkomster tvinges til at leve på under lavtløn.

Det er nu, konflikten skal udvides!

Der skal opfordres til sympatistrejker rundt om på arbejdspladser – og i LO-forbundene.

Tilsyneladende går FOA-toppen den modsatte vej. I går aftalte FOA's Dennis Kristensen og Mads Lebech fra KL nye forhandlinger allerede fra den 2. maj. Signalerne var ikke til at misforstå.

Forhandlinger betyder indrømmelser fra begge parter, siger FOA's formand. Men vi har gjort indrømmelser nok.

Vi må også kunne kende fagpamperne, byrokraterne og fagtoppen på deres trav. Hvornår må de følge trop, og hvornår bliver de betalt for at forråde vores krav? Man skal helst kunne mærke en kniv i ryggen, inden den når at stikke for dybt.

I BUPL udløste fagtoppens usle accept af ingenting protester og en landsomfattende Stem Nej-kampagne. Det samme må andre forbundsledelser mødes med.

En løsning på konflikten ligger i, at Fogh-regeringen giver et reelt lønløft

og flere hænder til lavtlønsfagene.

Kan Fogh-regeringen (der jo reelt set også er arbejdsgiveren i denne sag) ikke levere varen, må den gå af.

Vi kræver, at regeringen investerer i liv og omsorg – ikke i krig!

Fogh-regeringen fører hellere krig i Irak og Afghanistan, end den vil investere i velfærd.

Det er en forbrydelse mod vores børn, svage og gamle – og krigsforbrydelse mod andre folk og nationer, der aldrig har gjort Danmark eller danskerne noget som helst.

Anders Fogh, Per Stig Møller og deres slæb af Dansk Folkeparti og Ny Alliance optræder som gammel kolonimagt, der med våbenmagt vil påtvinge lande i den tredje verden deres vilje, som de kalder 'demokrati', men som er masse mord.

De er medansvarlige for mere end en million menneskers død i Irak og Afghanistan.

De kan kalde det 'krig mod terror', så meget de vil. Bush, Blair og Fogh og deres kloner er de egentlige terrorister og krigsforbrydere.

Stop besættelsen af Irak, Afghanistan og Palæstina!

Danmark ud af NATO!

Støt folkenes modstandskamp!

Regeringen og folketinget har for nylig nærmest i tavshed anerkendt EU's nye forfatningstraktat – uden debat, dialog, for slet ikke at sige folkeafstemning.

Fogh lyver, når han påstår, at det ikke er en forfatningstraktat, og at Lissabontraktaten ikke betyder opgivelse af suve-

rænitet. Han løj også om Iraks masseødelæggelsesvåben og om så meget andet.

Fogh kandiderer jo som bekendt til posten som EU's præsident.

Nej til EU og Lissabontraktaten! Vi kræver folkeafstemning!

De kvindedominerede lavtlønsfag i det offentlige, som nu er i konflikt, har mange arbejdere med udenlandsk baggrund. De står sammen med de danske arbejdere i en fælles kamp. Det er reel integration.

De herskende ønsker med fremmedhad og muslimhætz at så splittelse for bedre at kunne gennemføre deres krige og nyliberale dagsorden til fordel for monopolerne og de rige.

Solidaritet med de konfliktende!

Solidaritet mellem danske og udenlandske arbejdere! Stop racisme og fremmedhad!

Der står meget på spil. Storkonflikten handler om mere end løn og hænder. Skal vi i fremtiden have en privat serviceindustri med et offentligt discountvedhæng, hvor det er hensynet til markeds kræfter der gælder – eller skal vi have en offentlig sektor, hvor det er hensynet og omsorgen for mennesker og livet, der gælder? Det er et omdrejningspunkt i dagens aktuelle klassekamp.

Vi kommunister – APK – siger, at en værdig og menneskelig fremtid ligger i opbygningen af et socialistisk Danmark.

Forsat god strejkekamp

– fortsat god 1. maj!

Socialisme er fremtiden!

FOA-aftalen: Et klokkeklart pamperforræderi

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

Dennis Kristensen har gjort, hvad han skulle, og hyldes som en helt i medierne. Han har indgået forlig mellem FOA og Kommunernes Landsforening. Politikerne jubler, arbejdsgiverne er glade, og LO-toppen ønsker FOA tillykke.

Alle er tilfredse – bortset fra FOA's medlemmer, hvis interesser og kamp er

solgt ud til spotpris. De er med rette skuffede og vrede.

For Dennis Kristensen og FOA-toppen har ikke engang fået opfyldt selv deres egne beskedne krav, som de på forhånd barberede medlemmernes forventninger ned til – et 15 pct. lønløft over tre

år, alt iberegnet, og nedsættelse af en (lige)lønkommission på Christiansborg. Aftalen ligger milevidt fra kravene om 5.000 kr. mere om måneden med et stort, kontant løft lige nu.

Ifølge FOA's egne tal (og de er gjort op, så medlemmerne skal sige ja ved en kom-

TEMA: Storkonflikt og svigt

mende urafstemning) vil sosu'erne stige til mellem 3.000 og 4.200 brutto om måneden ved afslutningen af den treårige OK-periode. Pædagogmedhjælpere stiger mellem 2.270 og 4.170 kr. (en meget stor forskel) og dagplejerne med beskedne mellem 2.570 og 2.760 kr. over de tre år.

De 15 pct., FOA indtil i går krævede, ville alt iberegnet føre til en stigning på i nærheden af 5.000 kr. i løbet af OK-perioden. Nu får man langt mindre.

Ønsket om en politisk ligelønskommission med penge bundet i halen til at sikre mandeløen til kvindedefagene er stadig en fugl på taget – og den er allerede fløjet.

Et flertal af Christiansborg-politikerne har afvist den, og taler i generelle vendinger om en lønkommission, måske engang til efteråret. Underforstået: når kampviljen og mobiliseringen er væk.

Dennis Kristensens og FOA-toppens kompromisvilje er en kniv i ryggen. FOA har på forhånd gjort indrømmelser nok. Nu hvor aftalen er indgået, er der midt i mediejubelen grund til at hente de store ord frem: Her er der tale om et klassisk pamperforræderi!

FOA-aftalen er også en kniv i ryggen på de strejkende fra Sundhedskartellet og

på de kampvillige pædagoger, der siger nej til 'deres' OK-forlig. Køreplanen er at få den godkendt i FOA's hovedbestyrelse og derpå efter vedtægterne sendt den til urafstemning – men uden at fortsætte strejken. FOA vil indstille strejken allerede fra på onsdag. Det er en slagting af kampen.

Vi opfordrer FOA's medlemmer – strejkende som ikke konfliktudtagne – til at gøre deres protest mod OK-aftalen og FOA-toppens forræderi klar og synlig, og vi opfordrer til et lige så klokkeklart **nej** ved den kommende urafstemning!

Netavisen 5. maj 2008

FOA's hovedbestyrelse kaster historisk mulighed på gulvet

Det var en historisk mulighed for et reelt lønløft og et seriøst skridt væk fra uligelønnen, FOA's hovedbestyrelse kastede fra sig, da den tilsluttede sig formanden Dennis Kristensens yderst magre forlig med Kommunernes Landsforening.

For et ekstra løft på beskedne 0,25 procent, ifølge FOA's egne tal (en promille ifølge KL), sender hovedbestyrelsen nu FOA's medlemmer i arbejde fra natten til den 7. maj, mens urafstemningen gennemføres. I FOA's bagland er der til gengæld frustration og vrede over det minimale forlig.

Dermed bidrager FOA's hovedbestyrelse til at slagte de offentligt ansattes kamp for peanuts.

Sundhedskartellet strejker videre alene, bortset fra godt 4.000 sosu'er på hospitalerne, der hører under regionerne, og ikke har indgået en aftale. Pædagogerne i BUPL vil også gå i konflikt, hvis urafstemningen giver et nej til en endnu ringere aftale end FOA-forliget.

FOA's hovedbestyrelse godkendte forliget med 49 stemmer for og 12 imod, mens fem stemte blankt.

Nu skal det ringe resultat skønmales, og ikke bare socialdemokrater og SF'ere i hovedbestyrelsen, men også mere rødmalede opportunistiske venstrefløjsgrupper er ved at træde hinanden over tærerne for at sælge det til de skeptiske medlemmer.

Fællestillidsrepræsentant Mari-Ann Petersen, medlem af Kommunistisk Parti, siger således til partiavisen Arbejderen:

- Arbejdsgivernes ramme på 12,8 procent er sprængt, og det var derfor, vi gik i strejke. Selvom der stadig er langt igen til, at vi får reel ligeløn, så er det en dejlig følelse at være med til at vise, at det nytter at slå.

Men en eller to promiller er ikke en sprængt ramme. Det er en kapitulation over for arbejdsgiverne og en ynkelig opgivelse af forbundstoppens eget beskedne krav på minimum 15 pct. lønstigning over tre år.

Til samme avis siger Britt Petersen, formand for FOA-fagforeningen LFS:

- Medlemmerne har fået blod på tanden til mere faglig kamp. Vi har fået flere medlemmer, og flere er blevet aktive. Nu skal vi i hele forbundet finde ud af, hvordan vi kan bygge videre på den gejst.

Netop som medlemmerne har 'fået blod på tanden', og mens mobilisering, kampgejst og den brede folkelige støtte aldrig har været større, stikker FOA's ledelse en kniv i ryggen på dem og nedlægger den faglige kamp – for peanuts.

Britt Petersen beklager, at forliget ikke omfatter en ligelønskommission med penge i ryggen.

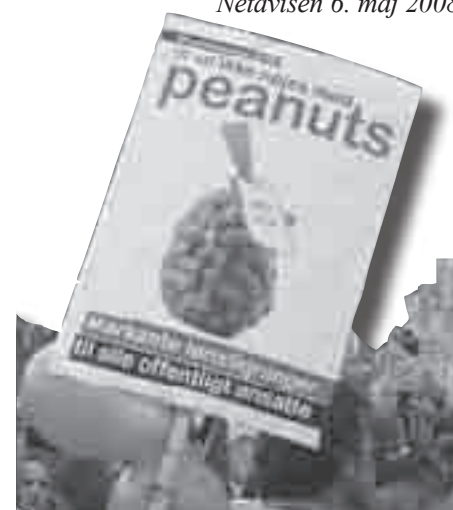
- Men jeg tror, at vores strejke har sat gang i en debat om ligeløn, som ikke

lader sig standse. Vi har ikke kun lagt arm med kommunerne, men også med regeringen, og vi har fastholdt en folkelig opbakning til vores krav, siger LFS-formanden.

Forliget betyder helt sikkert ikke et historisk skridt mod ligeløn. Efter dette vil Danmark stadig ligge på en 39. plads i verden med hensyn til ligeløn – efter lande som Albanien, Benin og Botswana. Forhåbentlig overbeviser opportunistiske skønmalinger ikke det frustrerede bagland i FOA om, at der skal stemmes ja til hovedbestyrelsens kapitulation. Der er tale om et 'resultat', der ikke klart sprænger rammen, men smider en historisk mulighed for et reelt løft på gulvet.

Urafstemningsresultatet ventes offentliggjort den 29. maj. Bliver det er nej, genoptages konflikten.

Netavisen 6. maj 2008

Vi tror på forandringen og fremtiden

Af Cathrine Petersen

Tale af DKUs formand 1. maj 2008, Den Røde Plads, Fælledparken

I dag er det 1. maj. Arbejdernes internationale kampdag. Og der kæmpes i Danmark lige nu.

De offentligt ansattes overenskomst er blevet til en kamp om løn. Faktum er, at ansatte i de traditionelle kvindefag i den offentlige sektor i årtier er blevet underbetalt og stadigt tvunget til at løbe stærkere.

Mens regeringen har lavet skattelettelser for de rige, har man i den offentlige sektor kun kunne kigge med fra sidelinjen, når de andre har talt om flere penge mellem hænderne og forbrugsfest.

Faktum er, at når en privat ansat tjener 100 kr., tjener en offentligt ansat kun 81 kr., hvis man har en uddannelse af samme længde.

Synet på kvinders arbejde som noget, som er af lavere værdi end mænds arbejde, gennemsyrrer hele tankegangen omkring dårlig løn og dårlige arbejds-

forhold i den offentlige sektor.

Der er råd til bomber og kampfly i Afghanistan, der er råd til mere militær, mere politi, der er råd til at gøre de rige rigere, men der er ikke råd til at aflønne hårdtarbejdende kvinder i den offentlige sektor på en måde, så de sidestilles med privatansatte mænd.

Når mænds arbejde bare lige er lidt mere værd, legitimeres synet på kvinder som andenrangsmennesker. Dette syn slår igennem overalt i medieindustriens fremstillinger af kvinder som ting, objekter for mænds begær. Og en livsbane defineret af reklameindustriens idealer.

Kvindernes kamp i den offentlige

sektor er et tydeligt tegn på, at vi har fået nok, nok af dårlige muligheder, dårligere løn og dårligere præmisser.

Den politik, der føres fra højre til venstre i det parlamentariske spektrum, er en undertrykkelsespolitik, en splittelsespolitik og en klassepolitik. De fleste, arbejderne, skal knokle fra vugge til grav for små lønninger, mens de rige og privilegerede bliver belønnet med flere penge, flere muligheder og større frihed.

Vi skal helst alle sammen tro på de løgne, der dagligt udbredes og forstærkes af de sensationshungrende medier. Muslimerne er de onde, kvinderne de dumme, de unge og arbejdsløse er dovne, osv. Alle disse løgne skal få os til at glemme en enkel sandhed: Står vi sammen, er vi stærkere end dem. Står vi sammen, kan vi skabe velstand og velfærd for alle og ikke kun for de rige.

Overenskomstkampen, som raser, handler om at forbedre vilkårene for alle arbejdere. Vi har alle brug for børnehaver, skoler, hospitaler og plejehjem. Vi har brug for, at de, der skal under vise os, når vi er unge, og pleje og passe

'Til Min Far'

Smuk musikalsk fotobog af Naja Koppel

Det seneste album med The Savage Rose, Universal Daughter, var ikke kun en kulmination for Annisette Koppel. Det var også et punktum for en lang rejse for datteren Naja Rosa Koppel. Hun var med kloden rundt, hun var med til at skrive flere af sangene til albummet og hun dokumenterede hele forløbet med sit kamera og med sine ord oplevelsen af at gå igennem så meget og komme ud på den anden side.

Naja har fotograferet alle billederne i bookletten til cd'en Universal Daughter. Det var en stor proces at udvælge, da der var så mange flotte at vælge imellem. Faktisk så mange, at der var til en hel bog, der udkommer fredag den 9. maj. Bogen hedder "Til Min Far – mine rejser og billeder".

"Til Min Far – mine rejser og billeder", beskriver i Najas egne ord og billeder livet, hun lever, forholdet til faren, Thomas Koppel, verdenen hun ser og tanker omkring hvad der opleves på rejserne.

Som hun selv skriver i bogen: "Du spurgte mig tit, om jeg ikke ville lave en bog med billeder og fortællinger fra mine rejser. Her er der lidt..." "Jeg hører lyden af din harmonika, jeg hører hendes stemme. Og fremmede trommer..." "Jeg blev født med musik, og musikken var altid nærværende. Jeg rejste ud med mine forældre, kørte af sted igennem landskaber og stod i næste øjeblik på scenen et fjernt sted eller på gaden i et helt fremmed land. Jeg elskede det."

Og musik er der også i billederne. Det kunne næsten ikke undgås. Den samme varme, nærvær og farverigdom, der er i Savage Roses musik, har Najas billeder til overflod. Samtidig kan hun fange stemninger med linsen og beskæringen som er håndgribelig og sanselig. Bogen er en smuk beskrivelse af en mangfoldig og spændende verden, set gennem øjnene af en ung, glad og optimistisk person, der har mod og appetit på livet.

os, når vi bliver ældre, er glade og har overskud, ikke er pressede af usle arbejdsforhold og lønninger, der er til at grine ad. De offentligt ansattes kamp er vores alle sammens.

Vi unge vil gå en fremtid med muligheder i møde. Vi skal kæmpe, og vi skal vinde.

Og det er muligt at vinde. Gennem vedholdenhed og fortsat pres er det lykkedes os at vinde et nyt ungdomshus i København. Vi har lært noget. Politikerne på rådhuset, uanset partifarve, er ikke vores venner, og de havde ALDRIG givet os det hus, hvis ikke kampen var fortsat og havde rystet København i sin grundvold.

Den ægte solidaritet kommer ikke fra politikerne, den kommer fra os selv.

Gang på gang forsøger politikerne at splitte os ad på baggrund af køn, religion eller arbejdsplads.

Gang på gang forsøger de at vriste vores rettigheder fra os.

Krigen i Afghanistan, som Danmark deltager i, er danskerne imod. Lissabontraktaten, som netop er blevet ratificeret, og som stort set er identisk med forfatningstraktaten, som faldt i Frankrig og Holland, er blevet listet igennem uden folkeafstemning. De offentligt ansattes krav støttes af et flertal, alligevel er penge-kassen låst.

Jo mere vi tier stille og indordner os, jo flere uhyrligheder bliver der begået imod os.

Sammen og solidariske er vi stærkere end dem. Vi kan godt få et ungdomshus, vi kan godt få ordentlig løn og ordentlige arbejdsforhold, vi kan godt få stoppet krigen og mane den racistiske hadepaganda i jorden, vi kan stoppe terrorlovene og skabe ligeløn.

Vi kan bygge et samfund, hvor mennesker og ikke penge er i højsædet. Men det kræver, at vi står sammen, det kræver, at vi kæmper, og det kræver, at vi tror på forandringen og fremtiden.

Fra DKU vil vi derfor i dag gerne opfordre alle til solidarisk at støtte de offentligt ansattes kamp.

Vi siger ja til en fremtid med frihed og velfærd for alle og nej til imperialismens krige, nej til racisme og terrorlove og nej til EU.

Indlagt eller indsat

Min samlever Lillian og jeg besøger min søster Lisbeth på Rigshospitalet, som er indlagt på grund af problemer med sin fod, der har været voldsomt hævet. Lægerne er ikke sikre på diagnosen, så hun "fået" en stue på reumatologisk afdeling midt under konflikten. Afdelingen rummer mange "indsatte", der ligger til observation med ubestemmelige sygdomme. Vi finder Lisbeth i opholdsstuen, hvor vi organiserer lidt eftermiddagskaffe:

- *Hvor er John Cleese?* spørger jeg.

Søster Lisbeth studser. Hendes øjne kræver en forklaring:

- *Han må da være her. Vi befinder os jo på afdelingen for "Gakkede gangarter".*

Vi ler alle lidt. Lisbeths humør er på trods af sygdom såmænd o.k., men den eneste medicin, jeg kan give er godt humør, som jeg har hørt også skulle have en virkning. Samtalen bevæger sig meget naturligt ind på konsekvenserne af konflikten, som nu har kørt i to uger. Lisbeth beretter, at alt fungerer upåklageligt:

- Det virker tilmed, som om personalet har godt med overskud og tid. De virker meget afslappede, men det er også kun halvdelen af sengene, der er belagt. Inden jeg blev sendt videre fra Køge sygehus, var situationen den samme der. Jeg er overbevist om, at begge hospitaler og afdelinger kører med nødberedskab, så de over-tallige senge må forklæres med, at operationsstuerne er lukket ned for ikke nødvendige operationer.

Den forklaring fik jeg siden bekræftet af en nær ven, der er sygeplejerske-studerende, som kunne tilføje, at konsekvenserne af dette betyder en voldsom pukkel efter konflikten. Logik for burhøns. Han kunne tilføje, at masser af afdelinger slet ikke mærker konflikten, idet deres daglige bemanning ligger under eller lige på nødberedskabet. Det er ikke så vanskeligt at forstå den massive folkelige opbakning til konflikten: Patienter på hospitaler, børn i institutioner, ældre på plejehjem eller i deres boliger mærker i hverdagen

kolossale mangler. Deres familier kender til dem. Alle ønsker velfærd, der er betalt for over skatten.

Eftermiddagskaffen har styrket rygetrangen. Vi er alle tre rygere, så vi tager elevatoren til stueetagen, hvor vi går udenfor for at stille nikotinbehovet. Rigshospitalet er stort. I naboopgangen befinder fødegangen sig på 1. sal. Min svigerdatter "forsyner" mig inden for et par uger med et barnebarn. Jeg glæder mig voldsomt. Den anden naboopgang markeres kraftigt af et stort, farverigt reklameskilt: *Ronald MacDonald*. Der lægges ikke skjul på, at børneafdelingen med tilhørende legestuer er sponsoreret af en global fødevarer-virksomhed, der ser kærligt på kommende forbrugere. Derved bidrager de automatisk til den del af medicinalindustrien, der lukrerer på det voldsomt stigende antal sukkersyge, hvoraf

mange senere igen får brug for behandling af sundhedssektoren. Til den tid er – hvis den neoliberale politik får lov at fortsætte – der ikke brug for sponsorer til det offentlige behandlingsvæsen. Så er der kun private betalingshospitalet tilbage. Til gengæld er diskussionen om frit sygehus-

valg afsluttet. Den vil være erstattet af teksten fra børnesangen: *Der bor en bager i Nørregade: Har du penge, så kan du få. Har du ingen, så må du gå.*

Ringene er sluttet – det går op i en højere enhed. Endnu en grund til at støtte og effektivisere konflikten.

Vi bevæger os igen op til de andre "gakkede gangarter" og talen falder på de fem sølle tv-kanaler, man som indlagt har at vælge imellem. Jeg kan efterhånden ikke lade være med at mindes mit fængselsophold i Kærshovedgaard:

Vi havde omkring 30 kanaler på "værelset", hvor vi også måtte ryge. Vi manglede så sandelig heller ikke personale. Jeg vil hellere være politisk indsat end syg og indlagt. Så op på mærkerne: *Mere i løn til flere hænder i den offentlige behandlingssektor!*

Reno

Sent på dagen blev det opholdsvejr i København ...

... men den startede vådt

Regnvejr og storkonflikten satte sit præg på årets 1. maj-arrangementer landet over, også på APK's og DKU's på Den Røde Plads i Fælledparken og Rød 1. maj i Kongens Have i Odense. Men solen vandt til sidst over regnen, de politiske budskaber trængte igennem, og en perlerække af musikere og bands var med til at banke stemningen i vejret.

Den igangværende storkonflikt prægede både taler og tilskuere. Dagen før havde FOA meddelt, at man ville genoptage forhandlingerne med Kommunernes Landsforening og var parat til at gøre indrømmelser. Dorte Grenaa, formand for APK og selv ergoterapeut, opfordrede i sin tale i Fælledparken de strejkende til at holde fat i kraven og udvide aktionerne:

- Der skal opfordres til sympati-strejker rundt om på arbejdspladser og i LO-forbundene.

- Tilsyneladende går FOA-toppen den modsatte vej. I går aftalte FOA's Dennis Kristensen og Mads Lebech fra KL nye forhandlinger allerede fra den 2. maj. Signalerne var ikke til at misforstå. Forhandlinger betyder indrømmelser fra begge parter, siger FOA's formand. Men vi har gjort indrømmelser nok.

- En løsning på konflikten ligger i, at Fogh-regeringen giver et reelt lønloft og flere hænder til lavtløns-

1. maj i regn og kamp

'Vi har gjort indrømmelser nok'

fagene. Kan Fogh-regeringen (der jo reelt set også er arbejdsgiveren i denne sag) ikke levere varen, må den gå af!

Læs hele Ron Ridenours tale på side 18

Se hele talen på side 8

Modstand mod fagtoppens enegang og tilsidesættelse af medlemmernes ønsker var også et hovedtema for Nicki Jensen, nyvalgt faglig sekretær i PLS. De pædagogstuderende, hvoraf mange er medlemmer af BUPL, afviser den OK-aftale, som BUPL's formand og hovedbestyrelsens flertal har indgået, og opfordrer til at stemme nej ved den igangværende urafstemning. Samtidig støtter PLS de strejkende pædagogmedhjælpere, som er organiseret i FOA.

Også EU, Lissabontraktaten og den folkeafstemning, danskerne blev snydt for, var et centralt tema på 1. maj-arrangementerne. Rød 1. maj i Odense fandt undtagelsesvist sted i Kongens Have og ikke i Munke Mose. Nogle tusinder fandt frem til det nye sted, men næste år er man tilbage i en renoveret Munke Mose.

Rina Ronja Kari fra Ungdom mod EU betegnede folketingets 'hemmelige' ratifikation af Lissabon-traktaten, uden at den sendes til folkeafstemning, for 'en af de største svinestregere, vi har set. De snød simpelthen hele befolkningen!'

Læs hele talen på side 14

Mange af talerne fordømte krigene og de militære besættelser – af Irak, Afghanistan og Palæstina – og krævede stop for dansk krigsdeltagelse og forlangte tropperne hjem NU.

I Odense talte den palæstinensiske journalist Naser Alsehli om en af verdens længste besættelser, der er foregået i 60 år. Han opfordrede til boykot af de makabre 'festligheder' ved 60-året for oprettelsen af den israelske stat og til fulde rettigheder for palæstinenserne. I Fælledparken opfordrede den i Danmark bosatte amerikanske journalist Ron Ridenour, netop vendt tilbage fra et længere ophold i Venezuela, til at støtte det antiimperialistiske oprør i Latinamerika.

Riffelsyndikatet gav den gas på Den Røde Plads i Fælledparken

Det er den unge generation, der sætter sit præg på arbejdernes internationale kampdag, og det er i Danmark en generation, der allerede har gjort sig mange kamperfaringer – i bevægelsen mod krig, for velfærd og de uddannelsessøgendes rettigheder og i kampen for ungdomshuse.

Cathrine Petersen, formand for DKU, udtrykte på Den Røde Plads i Fælledparken de unges støtte til den nuværende storkonflikt og trak perspektiverne for sin generations kamp op.

Læs hele talen på side 10

De offentligt ansattes storkonflikt var selvfølgelig det gennemgående tema 1. maj 2008. En hel stribe fine musikere og bands stillede op ved APK's og DKU's arrangementer i København og Odense og trykkede den af gennem regn og kamp for at støtte de strejkende, og fordi de vil være en del af arbejdernes internationale kampdag. Og de gav den lyd med på vejen.

At musikken i disse år igen orienterer sig mod den sociale virkelighed og den sociale kamp, er tydeligt.

I Kongens Have i Odense spillede eks-Gasseren Søren Berlev – aktuel med sin første solo-cd – med sit band med stor succes. Der var gedigen rock med Retro og verdensmusik med Tropical, mens sangskriveren Katrine Aagaard fulgte ungdommens kamp op med nye sange.

På Den Røde Plads i Fælledparken gav det politiske veteranband Riffelsyndikatet (tidl. A.P. Møller Band) den gas og præsenterede rapperen Babak, der ramte plet, når han satte ord på nydanskernes følelser. Den fremragende sanger og sangskriver Lukas Scherfig optrådte solo. Han udtrykker også den nye generations livsfølelse og politiske radikalisering.

Og ungdommen overtog scenen med duoen Merry-Go-Round, mens det fine nye band Mind Scape spillede sig til popularitet i Fælledparken,

Den fremragende sanger og sangskriver Lukas Scherfig solo i Fælledparken

Rød 1. maj i Odense fandt undtagelsesvist sted i Kgs. Have og ikke i Munke Mose. Nogle tusinde fandt frem til det nye sted - men næste år er man tilbage i en renoveret Munke Mose

Efterhånden blev Den Røde Plads i Fælledparken fyldt godt op

og 1. maj-veteranerne Highway Child afsluttede arrangementet på Den Røde Plads, hvor solen brød frem sidst på eftermiddagen, og stemningen var så god, at det blev forlænget et par timer ud over den programfatsatte sluttid kl. 17.

Ex-gasseren Søren Berlev - aktuel med sin første solo-CD – spillede med sit band med stor succes i Odense

Lissabontraktaten: Alt for monopolerne

En af de mest fortiede begivenheder i dansk EU-medlemskabs historie er den netop ratificerede Lissabon-traktat.

Ingen folkeafstemning er lig med nul debat: Det er med folketingsbeslutningen blevet stadsfæstet som et uigendriveligt faktum.

Med Lissabon-traktaten tvinger eliten deres unionsforfatning igennem, efter at den første forfatningstraktat blev forkastet ved folkeafstemninger i Holland og Frankrig. Den eneste ændring i den nye er, er at den er næsten ulæselig.

Blandt de 27 medlemslande er det kun Irland der tager demokrati bogstaveligt og holder den lovede folkeafstemning den 12. juni. Den irske grundlov forlanger det nemlig.

Dansk køreplan

I Danmark er alt lagt tilrette hvis det bliver et ja i Irland og Lissabon-traktaten ratificeres af alle de øvrige lande uden at befolkningerne spørges, selvom der er et klart flertal for, at der skal stemmes om den.

Kort tid efter den irske afstemning vil et embedsmandsudvalg udkomme med en rapport, der viser, at de danske undtagelser fra 1993 betyder tab af indflydelse, og en 'nødvendig' folkeafstemning kan sættes i gang i løbet af folketingets sommerferie til mulig gennemførelse først på efteråret.

Nu udråbes den danske statsminister og krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen til favorit i kampen om det magtfulde embede som Unionens første præsident. En folkeafstemning, der annullerer de danske forbehold, vil være den afgørende anbefaling.

Oprustning

Hver ny traktat gennem et halvt århundrede har båret i samme retning: Nye politiske områder er kommet ind under 'fællesskabet' og taget fra de enkelte medlemslande. Hver ny traktat viser også den retning, som kapitalisterne kigger i. Med

Irske unionsmodstandere mobiliserer for et Nej til Lissabontraktaten

den nye traktat er det ikke mindst ud over grænserne. EU skal til at spille en meget større rolle som magtfaktor i verden.

Den militære EU-doktrin er meget tæt op og ned af forbilledet fra de gamle europæiske koloniimperier og den amerikanske våbenbroder.

EU tiltager sig retten til at definere sit 'interesseområde' langt ind over grænserne til landene i Mellemøsten og Afrika. Skulle man finde, at Unionens interesser trues, giver EU sig selv lov til at slå

først med et præventivt militært angreb.

Det er den samme mulighed som USA gav sig selv - sammen med næsten 40 andre lande indbefattet Danmark - som undskyldning for at starte krigen mod Irak.

Den militære doktrin følges i traktaten op af nye muligheder for at støtte EUs militærindustri og opbygningen af en egentlig hær i tæt samarbejde med NATO.

Målsætningen er ikke at hjælpe ænder over gaden eller rydde miner i borgerkrigsramte områder, men et traktatfæstet krav til gradvis oprustning.

Ret til dårlig løn

Med vedtagelsen af Lissabon-traktaten opnår Unionen de fleste af de målsætninger, der står på monopolerens ønskeliste. Det handler ikke om at sikre arbejderklassens rettigheder, men de euromonopolerens profitter.

Traktaten betyder mere magt til EU, hvilket reelt er mere magt til de allerstørste og mest grådige europæiske virksomheder.

Blandt politikere er der knap ende på

EU vil oprette mere end 160 ambassader rundt i verden

Det britiske dagblad The Daily Telegraph har offentliggjort et arbejdspapir med planerne for EU's nye udenrigstjeneste, som i første omgang skal have op mod 3.000 ansatte. Med tiden forventes det at få et sted mellem 7.000 og 20.000 ansatte og omfatte mere end 160 ambassader rundt om i verden.

Med denne hemmelige plan drøftes for første gang egentlige EU-ambassader seriøst bag lukkede døre i ledende unionskredse. 'Unionens ambassader' skal styres af en ny EU-diplomattjeneste, som skal skabes ifølge Lissabontraktaten.

- *Træder Lissabon-traktaten i kraft, vil EU-staten få et stærkt udenrigsministerium, som underminerer de sidste rester af selvstændig udenrigspolitik, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelse*

sen mod EU.

- *Det er rystende, men ikke overraskende, at udviklingen af EU udenrigsministerium er så vidt fremskredt. Det vil underminere de sidste rester af selvstændig udenrigspolitik.*

- *Vi vil ikke kunne optræde uafhængigt af en EU-udenrigspolitik styret af de stærke EU-landes interesser. Og vi vil i endnu højere grad blive sat i bås med EU's toldmure og unfair handelspolitik, som skaber arbejdsløshed, fattigdom, sult og uro i de fattige lande, siger Ditte Staun og tilføjer:*

- *Udenrigsministerium og ambassader er noget, en stat har. Derfor bekræfter papiret kun, at EU i endnu højere grad bliver en regulær statsdannelse, hvis EU-forfatningen - den såkaldte Lissabon-traktat - får lov til at træde i kraft.*

de illusoriske taler om, at den nye traktat giver mere demokrati og åbenhed, og et helt charter af rettigheder.

Sandheden er stadig, at det hele styres gennem lobbyisme og korruption. Hele den parlamentariske fernis er købt op. Nye dereguleringer og lovtekster formuleres af udpegede embedsmænd, i hemmelige udvalg i samarbejde med repræsentanter fra industrien.

Sådan har EF og EU fungeret indtil nu, og sådan vil det fortsætte med fornyet energi med vedtagelsen af traktaten.

I stedet for tryk i ansættelsen, faste arbejdstider, og en løn der kan sikre eksistensen, betyder Unionen et konstant krav om at flytte sig 1000vis af kilometer efter arbejde med dårlig løn og kun sikkerhed for død og lemlæstelse. Strejkeretten skal indskrænkes sammen med de øvrige muligheder for at føre faglig kamp.

Unionen blander sig

Folkeafstemningen i Irland har fået bekymrede europæiske politikere til at flokkes om Irland og erklære, at unionen er stendød. Det er som at høre en remse fra desperate ejendomsmæglere: 'Der står intet med småt og det er bare at skrive under til det fælles bedste: Evig ungdom, mælk og honning og sikringen af verdensfreden!'

Midt i april dukkede kommissionformand José Manuel Barroso op i Dublin og forsikrede, at EU ikke vil fikle ved medlemslandenes ret til at fastsætte skatteniveauet, selvom gennem den irske debat er kommet frem, at EU netop med Lissabon-traktaten giver virksomheder mulighed for at indstævne lande for konkurrenceforvridning ved opkrævning af uens skat.

Når muligheden er der, vil den også blive brugt. Sådan er EU praksis, og hensynet til 'markedskræfterne' er den religion, som EU-domstolen sværger ved, når traktater og lovgivning fortolkes.

For øjnene af os udvikles økonomien stadig mere samfundsmæssigt, den bliver tættere sammenfiltret og gensidigt afhængig. Men magten til at bestemme over alt - fra produktion af mad til indretning af sundhedsvæsen - er koncentreret hos et ganske lille antal personer i unionens elite.

-fsk

For retten til arbejdskamp Kæmp imod EU!

Af Rina Ronja Kari

1. maj tale i
Kgs. Have Odense fra
Ungdom mod EU

Vi er blevet snydt! Sådan, rigtig godt og grundigt snydt! For en uge siden lavede Folketinget en af de største svinestregger, vi har set. De snød simpelthen hele befolkningen, men ikke nok med det, de undergravede direkte demokratiet!

Ja, det er ellers sjældent, at man så klart kan sige: Her snød politikerne os simpelthen.

Jeg snakker om den afstemning, som aldrig kom. Vi skulle have stemt om EU's nye forfatning, men så stemte Holland og Frankrig nej, og siden har EU taget samme forfatning og givet den nyt tøj på i form af et nyt navn, og så har de ellers vedtaget den alligevel – denne gang uden at risikere noget og derfor også uden at sende den til afstemning.

Så simpelt er det: Vi fik ikke lov til at stemme om, hvorvidt vi synes, det er en god idé at give EU mere magt, at give EU et fælles militær og en hel masse andet.

I stedet fik vi først at vide, at under folketingsvalget i november, ja, der skulle vi ikke diskutere EU eller traktaten – og efter folketingsvalget var det også bedst at lade først juristerne og derefter Folketinget tage sig af den ting. Det er skræmmende, at vi har nogle politikere, som i den grad er hamrende ligeglade med, hvad vi mener – så længe de kan undgå, at vi skal stemme om EU. Og bagefter kommer de rendende og siger "Ja, men befolkningen er heller ikke interesseret i at diskutere EU."

Det tror da helvede. Vi bliver jo ikke inddraget i det vigtige.

Og hvad er der så, der er relevant at diskutere i forhold til EU i dag?

Jo, f.eks. kunne vi se på den faglige kamp, der foregår i dag. Et af hele grundprincipperne for det arbejdsmarkedssystem, vi har, med fagforeninger og overenskomster, det er strejke- og

blokaderetten.

Selv om strejkeretten for så vidt er et nationalt anliggende, ser vi hele tiden tegn på, at EU forsøger at blande sig.

Et vigtigt eksempel på EU's indblanding er Vaxholm-sagen. En svensk fagforening lavede blokade af et renoveringsprojekt, fordi der arbejdede letter, som arbejdede langt under normal svensk løn. Inden de lavede blokade, havde man forsøgt at få firmaet til at indgå en overenskomst, men uden held.

Firmaet trak sig ud af projektet og anlagde i stedet sag mod fagforeningen. Fagforeningen fik ret til blokade af den svenske arbejdsret, men sendte samtidig sagen til EF-domstolen. Dommen kom 18. december sidste år. Blokaden var ulovlig. Værtslandet kan ikke stille krav, ud over nogle helt få, til et firma, der kommer for at arbejde. F.eks. forhold som ferie, pension, penge til uddannelse og løn ud over mindsteløn kan man ikke på nogen måde stille krav til.

Det er jo et voldsomt brud med strejke- og blokaderetten, når EU på den måde kan gå ind og dømme en blokade ugyldig. Jeg er fristet til at bruge betegnelsen: Det er jo helt vildt! Der er jo to klare problemer her: For det første, at EU underkendte blokaderetten, som er en væsentlig del af vores arbejdsmarkedssystem, og for det andet, at EU overhovedet blander sig. De utallige løfter om, EU aldrig skulle blande sig i det – ja, de er væk!

Et helt aktuelt tilfælde, hvor EU krænker overenskomstsysteet, er ved en dom i starten af april. Den såkaldte Ruffertdom.

Ganske kort: Det var en delstat i Tyskland, som havde en lov om, at entreprenører m.v. skal overholde overenskomster i delstaten, når de afgiver bud på offentlige opgaver. Et eksempel: Hvis der skal bygges en vej, så vil delstaten gerne have, at de, der bygger den, overholder gældende overenskomster i delstaten. Det giver jo sådan set meget god mening.

Denne lov er blevet kendt ulovlig af EF-domstolen, fordi den bryder med

den fri konkurrence.

Prøv lige at tænke over det. Princippet om fri konkurrence er noget, som er helt grundlæggende for EU – og som sådan ikke noget, vi kommer til at få lov til at ændre på. Dette princip betyder, at offentlige myndigheder ikke kan kræve, at entreprenører m.v. overholder gældende overenskomster i nærområdet!

Der er nogen uenighed om konsekvenserne af dommen for Danmark, men vi kommer ikke uden om, at det er et meget klart signal fra EU's side! Overenskomster, strejker osv. er truet af de helt grundlæggende principper i EU!

I forbindelse med godkendelse af Lissabontraktaten i EU-parlamentet stillede Søren Søndergaard, medlem af Europa-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, forslag om, at retten til kollektive kampskridt fortsat skal være medlemsstaternes eksklusive kompetence – dvs. noget, som EU holder fingrene fra. Dette forslag faldt med et brag. Det mest interessante er vel egentlig, at partier som Venstre, Konservative, Det Radikale Venstre samt SF stemte *imod* dette forslag. Så de politikere, som ellers har haft travlt med at sige, at EU skal blande sig udenom, vil ikke gå så langt som at stemme for et forslag om netop dette!

Endnu engang må man undres: Hvad er det egentlig, ja-politikerne gerne vil?

Det har egentlig været en lang og ganske interessant proces. Hele den her godkendelse af Lissabontraktaten, som den vist til sidst kom til at hedde. Dels fik vi på magisk vis alligevel ikke lov til at stemme, dels vil politikere, som siger, de gerne vil bevare vores system med overenskomster, ikke stemme for, at strejkeretten skal være et nationalt anliggende, og dels ... ja, så har EU-hovederne fundet ud af, at det nok er bedst, hvis alle lader være med at snakke om de mulige ubehagelige konsekvenser af Lissabontraktaten.

Ja, faktisk er de gået så langt, at der er blevet sendt et brev ud, hvor man beder alle udvalg m.v. under parlamentet om at vente med diskussionerne, til ... *tada* ... til Irland har haft deres afstemning – for de er de eneste, der stemmer om traktaten (og det gør de kun, fordi deres grundlov kræver det!).

Ja, jeg kan næsten ikke sige det bedre

end parlamentets formand, der har skrevet – og jeg citerer: ”*Det vil være upassende at behandle politisk følsomme aspekter, (...) så længe vigtige diskussioner om ratificeringen af denne traktat stadig er i gang i medlemslandene.*”

Med andre ord: HOLD KÆFT!

Så åbent et system er EU, at man for at få befolkningerne til at stemme ”rigtigt”, vil glemme alle problemer. Hvad der er mest forstemmende, er næsten, at alle virker så enige om det.

Prøv at forestille jer situationen i Danmark, hvor regeringen gerne vil have noget følsomt igennem og derfor *liiige* beder Folketinget om at gå stille med dørene, sådan, undskyld Frank Aaen og Villy Søvnald og ... nu lader vi lige være med at snakke om de mulige problemer med det her ...

Tror I, at der er nogen, som ville råbe temmelig højt efter at have modtaget et sådan brev?

Jeg tror, listen af politikere, der gerne ville råbe rigtig højt og fordømme det, ville være rigtig, rigtig lang!

Og inden jeg slutter, er jeg naturligvis lige nødt til at vende problemet med den afstemning, som vi så rent faktisk får!

Vi får nemlig lov til at stemme om noget, som vi allerede én gang har stemt

om – men der må være nogle derinde på borgen, som er lidt tungnemme.

I hvert tilfælde skal vi endnu engang fortælle politikerne, hvad vi synes om vores forbehold til EU. Tja, personligt er jeg egentlig ret hooked på at beholde dem, men mest af alt synes jeg, det er virkelig tyndt at nægte en afstemning om noget nyt og vigtigt, Lissabontraktaten, for i stedet for at tage en afstemning om noget, som vi allerede har været igennem.

Hvad vi skal stemme om præcist og hvornår, ja, det er jo ja-partierne, der bestemmer det, og nogen garanti for, at vi får god tid til debatten, det får vi i hvert tilfælde ikke. Her i landet synes vi nemlig, det er bedst, at det hele kommer som en overraskelse, og vi har jo allerede konkluderet, at vi ikke er velkomne til at debattere EU, så de har nok heller ikke lyst til en alt for lang periode med debat om forbeholdene denne gang.

Men ved I hvad, SÅ KRÆVER VI DEN SGU BARE SELV! Debatten om EU er gået i gang, og selv om de ikke vil være med på borgen, ja, så må vi jo bare starte selv! Og vi glemmer ikke, hvordan de snød os denne gang, det må de stå til regnskab for i mange år frem i tiden.

Glædelig 1. maj! Kæmp for retten til arbejdskamp! Kæmp imod EU!

Lissabon-traktaten vedtaget: Gigantisk vælgerbedrag

Torsdag den 24. april vedtog Folketinget Danmarks tilslutning til Lissabontraktaten. Et flertal stemte ja til traktaten uden en dansk folkeafstemning. Traktaten blev ratificeret med 90 stemmer for og 25 stemmer imod. SF stemte for ratificeringen – minus fire. Ikke mindre end 64 folketingsmedlemmer blev væk fra afstemningen og undgik dermed direkte at lægge navn til den største skamplet på det højt besungne danske demokrati siden den folkeretsstridige beslutning om at gå i krig mod Irak i 2003.

Tyskland ratificerede Lissabontraktaten samme dag som Danmark. Portugal gjorde det dagen før, den 23. april. Irland holder som det eneste medlemsland folkeafstemning om

traktaten. Det sker den 12. juni.

EU-modstanderorganisationerne med Folkebevægelsen mod EU i spidsen har fordømt denne voldtægt af demokratiet. Det tidligere radikale folketingsmedlem, advokat Bjørn Elmquist sagde det præcist:

- At et flertal i Folketinget i dag har godkendt Lissabon-traktaten uden folkeafstemning, er et gigantisk vælgerbedrag.

Han tilføjede:

- Det er desuden meget skuffende, at den radikale folketingsgruppe har støttet en godkendelse af Lissabontraktaten, uden at befolkningen blev spurgt i en folkeafstemning

Det gjaldt altså også for den socialdemokratiske gruppe og SF minus 4.

Husk: De er løgnere

Af William Rivers Pitt

Ingen er mere løgnagtig end det indignerede menneske.

- Friedrich Nietzsche

George W. Bush, Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz, Condoleezza Rice tillige med en hoben underordnede i administrationen og en hel svingdørskavalkade af militærkasketter fra Pentagon har nu i mange år fremsat påstand efter påstand vedrørende Irak.

De påstod, at Irak var i besiddelse af 26.000 liter miltbrand, ”nok til at dræbe flere millioner mennesker” ifølge en side med titlen ’Afvæbn Saddam Hussein’ på Det Hvide Hus’ webside.

De løj.

De påstod, at Irak var i besiddelse af 38.000 liter botulingift.

De løj.

De påstod, at Irak var i besiddelse af 500 tons sarin, sennepsgas og VX-nervegas.

De løj.

De påstod, at Irak var i besiddelse af næsten 30.000 spræghoveder, der var i stand til at affyre disse gasser.

De løj.

De påstod, at Irak var i besiddelse af adskillige mobile biologiske våbenlaboratorier.

De løj.

De påstod, at Irak opererede med et ”avanceret” kernevåbenprogram.

De løj.

De påstod, at Amerika var nødt til at invadere, styrte og besætte Irak for at fjerne dette onde fra vores verden. ”Det ville være tilstrækkeligt at slippe ’en kapsel, en dåse, et glas ind i dette land,” fortsatte hjemmesideteksten fra Det Hvide Hus, ”til at fremkalde en hidtil ukendt rædselsdag”.

De løj.

”Kort sagt,” sagde Dick Cheney i august 2002, ”Irak udvider og forbedrer faciliteter, der bliver brugt til at producere kernevåben.”

Løgner.

”Vi ved, at Saddam Hussein er besluttet på at beholde sine masseødelæggelsesvåben,” sagde Colin Powell i februar 2003, ”og besluttet på at lave

flere.”

Løgner.

”Den irakiske befolkning forstår, hvad denne krise drejer sig om,” sagde Paul Wolfowitz i marts 2003. ”Ligesom den franske befolkning i 1940’erne sætter de deres lid til os som deres befriere.”

Løgner.

”Ingen har nogensinde sagt, at vi præcist ved, hvor alle disse substanser var,” sagde Condoleezza Rice i juni 2003, ”eller hvor de var oplagret.”

Løgner.

”Jeg er fuldstændig sikker på, at der eksisterer masseødelæggelsesvåben i dette land,” sagde General Tommy Franks i april 2003. ”Hvad jeg ikke er så sikker på, er, om vi i sidste ende kommer til at finde dem på et af de 2.000 eller 3.000 steder, vi allerede kender til, eller om kontakten til en af disse funktionærer, vi kommer i forbindelse med, vil fortælle os: O.k., der er faktisk et andet sted, og vi så vil finde dem det.”

Forkert.

”Før krigen,” sagde general Michael Hagee i maj 2003, ”var der ingen tvivl i mit sind om, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, biologiske og kemiske. Jeg forventede, at de ville blive fundet. Jeg forventer stadig, at de bliver fundet.”

Forkert.

”I betragtning af antallet af fanger, som vi nu forhører,” sagde general Richard Myers i maj 2003, ”er jeg sikker på, at vi med tiden vil finde masseødelæggelsesvåben.”

Forkert.

”Om jeg tror, vi vil finde noget? Javist, det gør jeg da,” sagde generalmajor Keith Dayton i maj 2003, ”for jeg mener, at der er masser af informationer derude.”

Forkert.

General David Petraeus, øverstkommanderende for amerikanske styrker i Irak, aflægger vidnesbyrd for senatet om den aktuelle situation i det krigshærgede land. Han er en politisk general – en af de mange, Amerika har set og hørt i løbet af de sidste fem år, og en af dem, der hellere vil kaste sig nøgen ud fra tårnet på Capitol Hill end fortælle den reelle sandhed om forholdene i Irak ... en mand, som foretrækker at bruge ord, som løgnere har fodret ham med, og som derfor er forkerte.

Husk: De løj. De lyver alle sammen, fra den øverste til den nederste.

Hvis deres læber bevæger sig, kommer der en løgn ud.

Hvis de siger, vandet er vådt, så gå hen under bruseren for at være sikker.

De lyver.

Punktum.

End of file.

William Rivers Pitt er forfatter til to internationale bestsellere "War on Iraq: What Team Bush Doesn't Want You to Know" og "The Greatest Seditious Silence" Hans seneste bog "House of Ill Repute: Reflections on War, Lies, and America's Ravaged Reputation" er udkommet på PoliPointPress.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Støt det latinamerikanske oprør!

Af Ron Ridenour

1. maj tale 2008, Den Røde Plads, Fælledparken

Med Fernando Lugos, 'de fattiges biskops', valg til præsident i Paraguay for en uge siden er den lyserøde bølge af ægte demokratisk valgte regeringer den klart dominerende politiske faktor i Latinamerika.

Venezuelas Hugo Chavez' bevægelse har brudt USA's hegemoni mere end de fleste nye venstre-centrum-orienterede regeringer både på den politiske og økonomiske arena. Det var Chavez' militære oprør i 1992, som førte til hans sejr som præsident, bakket op især af de fattige.

Der er kun få vasalstater tilbage i USA's baghave. Colombia er nøglen til disse, og derfor ser vi dens narco-paramilitære-terrorpræsident Álvaro Uribe angribe Ecuador og true Venezuela for deres påståede støtte til de såkaldte terrorister FARC – som en domstol i København under sagen mod Fighters&Lovers konkluderede *ikke* er terrorister.

Chavez er den stor humanitære stemme for løsladelse af fanger på begge sider. Det passer ikke imperialismen, eftersom FARC's fangeløsladelse gør mere gavn for dennes folkelige sag, end de gør for den morderiske Uribe-regering. I sidste måned afleverede FN en rapport, som afviste, at Chavez støtte terrorisme eller er en menneskerettighedsforbryder, som Bush og Uribe påstår.

Deres anklager imod uskyldige er den klassiske: Undertrykkerne skal ses som ofre.

Djævelen anklager Gud for at være djævel!

USA bruger Uribe, sit militær og sine paramilitære under et nyt navn (Sorte Ørn) til at teste, hvor stærk Chavez er, og hvor langt han vil gå. De infiltrerer med paramilitære kræfter over grænsen: De kidnapper og myrder folk, de sælger drugs og våben til unge bander til lav pris, de tester loyaliteten hos Venezuelas militær og politi. Sammen med den oligarkiske vasalklasse undergraver og stimulerer de varespekulationer og frygt. De forbereder FARC's militære udryddelse, så de kan invadere Venezuela.

Ron Ridenour

USA bruger ca. en milliard dollars årligt på Plan Colombia, som finansierer krigen mod oprørske bønder.

USA kan ikke invadere Venezuela i dag, fordi Iraks og Afghanistans modstandskamp er så omfattende og kraftig, at yankee'erne ikke kan styre en anden krig.

Ægte socialisme, hvor økonomien er ejet i fællesskab, og hvor arbejderklassen har reel magt over produktion og distribution og landets politik, er ikke til stede i Venezuela – eller noget andet sted i verden.

Men Den Bolivariske Revolution har nået følgende:

1. Den viste verden, især de fattige, at det *er* muligt at skabe et alternativ til kapitalisme, nyliberalisme og imperialismen, at forbedre livet for de fattige og for arbejderklassens flertal.
2. Chavez' regering har genoprettet forestillingen om socialisme som noget godt og nødvendigt til at erstatte den rå kapitalisme. 'Det 21. århundredes socialisme' giver genlyd i mange lande, hvor der er stærk udbytning, sult og undertrykkelse.
3. Det nye parti PSUV (Venezuelas Forenede Socialistiske Parti) vil være et nøgleinstrument til magten og er, til forskel fra de fleste kommunistiske partier fra før det 21. århundrede, reelt demokratisk baseret og ledet. Mens der er flere tendenser om, hvor meget eller lidt socialisme der ønskes, er der ingen fraktioner nu. Alle medlemmer skal følge de beslutninger, der er taget af repræsentanter fra de hundredvis af lokalt organiserede bataljoner.

Partiet viser også, hvor populær Chavez er. Da han opfordrede alle de mere end 20 partier, som støttede hans præsidentskab, til at forenes i ét parti, meldte 5,7 millioner mennesker (en tredjedel af alle voksne i Venezuela) sig ind i det i løbet af tre måneder.

Nogle venstrefløjspartier kom ikke med, som PCV (Venezuelas Kommunistiske Parti), men Chavez og PSUV vil samarbejde med dem.

PSUV's program blev affattet i marts i år og siger, at: "Målet er ... en fællesskabsbaseret, statslig socialisme ... at gøre selvforvaltning til virkelighed ... at neutralisere værdiloven i økonomiens funktion."

Venezuelas oligarki og de koloniserede vasalklasser er afhængige af Miamis livsstil og identitet. De er stadig stærk repræsenterede i samfundet. De ejer 80 % af alle medier, de største skrønefabrikanter på hele kontinentet, som har frit slag. Denne klasse ejer også næsten alle banker, fabrikker, al jord og alle transport- og servicevirksomheder.

Men den folkeligt baserede stat har nu fire tv-kanaler, inklusive den fremragende professionelt og folkeligt producerede regional kanal Telesur. Staten har også nationaliseret petroleum og gas, cementindustri, telekommunikation og elektricitet samt mange sociale tjenester. Under pres fra arbejderklassen og Chavez' venstrefløj har han for få dage siden eksproprieret den afgørende stålindustri (SIDOR), som ikke ville hjælpe med de mange hundrede tusinde boliger, som befolkningen var lovet. SIDOR er nu under 'arbejderrådsstyre'. Chavez har også eksproprieret nogle distributionsnetværk og kødemballeringskæder, 27 sukkerplantager og i alt fire millioner hektar uopdyrket land. Statens egen fødevarer-distributionskæde MERCAL sælger de fleste fødevarer til halvdelen af befolkningen til priser på fra 70 til 50 % af de private forretninger.

Fremtiden i Venezuela indebærer også:

Flere milliarder dollars end nogen sinde kommer ind i statskassen hvert år gen-

Latinameerikansk oprør

nem statens fordobling af skatten om profit og fra nationaliseringer, der finansierer økonomiske og sociale forbedringer for de fattige og middelklassen.

BNP (bruttonationalproduktet) er steget næsten 100 % på ni år (335 milliarder dollars, ifølge CIA's 2007-tal), og væksten har været over 10 % hvert år i de sidste fem år. Det sociale forbrug per person er steget med over 300 %. De sociale udgifter er forøget fra 7 % af statsbudgettet til 15 %. Fattigdommen er faldet fra at omfatte 51 % af befolkningen til 25 %.

Ligesom Cuba har Venezuela næsten elimineret analfabetisme (1,5 millioner mennesker, 76.000 af dem indfødte lærere). Ni nye universiteter og flere tekniske skoler er blevet bygget, og 200.000 nye studenter er under uddannelse. Næsten hele folket er nu gratis dækket i sundhedssektoren. Der er ca. 30.000 cubanske sundhedsarbejdere i landet. Spædbørnsdødeligheden er faldet fra 21 % per 1000 til 12 %. Arbejderne og pensionisterne har Latinamerikas *højeste* mindsteløn, ca. 1.400 kroner om måneden. Arbejdsløsheden er faldet fra 17 % til 7 %. Der er ca. 200.000 kooperativer ledet af folket med statsstøtte. Der er ca. 20 boliviariske sociale institutioner og uddannelsesmissioner med mange tusinde frivillige involveret i folkelige styre i lokale områder.

I 2005 betalte Venezuela sin gæld til IMF og Verdensbanken (3,3 milliarder dollars) og trak sig ud af dem. Siden da, og siden de regionale alliancer Mercosur og ALBA blev oprettet, er Valutafondens lån i Latinamerika faldet fra 80 % af sin portefølje til 1 %. Venezuela har lånt fem milliarder dollars til andre latinamerikanske lande. Venezuela har 35 milliarder dollars i reserver.

ALBA (Daggry)

En af mange grunde til, at USA beordrede sin vasalklasse til at vælte Chavez ved kuppet i april 2002, var hans ide om at danne en regional økonomisk byttehandelsalliance, ALBA (Det Boliviariske Alternativ for Latinamerika) til at modvirke USA's ulige frihandelsprojekt FTAA. Efter Venezuelas økonomiske nedtur i 2002-2003 på grund af kuppet og lockouten begyndte Chavez at oprette ALBA

sammen med Cuba. I de sidste to år har tre andre lande meldt sig til: Bolivia, Nicaragua og Den Dominikanske Republik, og der er syv andre lande på sidenlinjen.

I løbet af de tre år, ALBA har fungeret med sit perspektiv om at skabe en regional integration fri for sult, analfabetisme, underernæring og arbejdsløshed, har den nået meget:

Gennem den nyskabte PetroCaribe har 14 caraibiske lande fået store fordele. Olie og gas er solgt til 40 % af verdensmarkedsprisen, hvoraf noget er betalt med hver enkelt lands egne produkter. Det er forbudt for USA at deltage i noget ALBA-projekt.

Operation Mirakel (et fælles cubansk-venezuelansk projekt til at helbrede mange årsager til blindhed) har på de første to år gennemført 650.000 succesfulde operationer i 30 lande, blandt dem 200.000 i Venezuela. Mindst en million mennesker vil være i stand til at se igen ved slutningen af 2008.

En tiårsplan er undervejs, som vil uddanne 200.000 læger i Cuba og på det nye venezuelanske medicinale universitet.

Alba-topmøde i Venezuela 2008

Over to millioner mennesker kan nu læse og skrive i flere lande i kraft af den cubansk oprettede *Mission Robinson*. Målet er at undervise alle kontinentets 40 millioner analfabeter. UNESCO roser den.

Bank ALBA blev oprettet af fem lande i januar 2008 med én milliard dollars. Den skal bryde med de kapitalistiske værdimekanismer og være et instrument for reel social og økonomisk udvikling for alle. Der er ingen lånebetingelser. Beslutninger tages med konsensus. ALBA opfordrer alle latinamerikanske lande til at trække deres reserver ud af de amerikanske banker.

Ud over de regionale organismer har Venezuela indgået partnerskabsaftaler i milliardklassen med Kina, Rusland, Iran, Syrien, Indien og Indonesien.

- - -

Jeg opfordrer alle folk, som ønsker og vil skabe en verden uden krig og undertrykkelse til:

- at støtte det latinamerikanske oprør;
- at støtte de tapre danske, som kæmper imod terrorlove (Oprør, Fighters & Lovers, anden verdenskrigs-modstandsfolk i Horserød-Stutthof Foreningen, TIB osv.);
- at genoprette initiativet STOP TERRORKRIGEN, så vi bedre kan kæmpe imod alle imperialismens krige.

*Israel: 60 års uafbrudt forbrydelse***Palæstinenserne markerer 60-året for Katastrofen**

Det zionistiske Israel fejrer sig selv, mens palæstinenserne markerer 60 år som ofre for en fortsat forbrydelse, en gigantisk etnisk udrensning, med at understrege kravet om tilbagevenden til deres land.

Staten Israel fejrer 60-års-dagen for sin oprettelse den 8. maj. I anledning af disse 'festligheder' afspærrer israelsk militær Vestbredden i tre dage i tillæg til den fortsatte blokade af Gaza. En uge senere – den 15. maj, dagen efter den officielle proklamation af forbryderstaten Israel – markerer palæstinenserne *Al-Nakba* – sørgedagen for fordrivelsen for 60 år siden, der sætter fokus på de fordrevne palæstinenserers ukrænkelige ret til at vende tilbage til deres land.

Al-Nakba markeres også i Danmark med en demonstration torsdag den 15. maj i København. Den starter ved Nørrebrohallen kl. 17 for derefter at gå til Rådhuspladsen.

Al-Nakba: Etnisk udrensning

Al-Nakba betyder "katastrofe" på arabisk. Det henviser til ødelæggelsen af det palæstinensiske samfund i 1948, hvor mere end 750.000 palæstinensere (dvs. over 60 pct. af det samlede befolkningstal i Palæstina) blev fordrevet fra deres hjem af zionistiske terrorgrupper. Disse grupper anså palæstinenserne, der befolkede størstedelen af landet, som en hindring for dannelsen af en jødisk stat, fordi de ikke var jøder, og igangsatte derfor en omfattende etnisk udrensning.

Fra 1920 og frem fungerede Palæstina som et britisk mandatområde med en stor palæstinensisk befolkning og et jødisk mindretal. Som følge af immigrationen fra Europa, der tog til især i 1930'erne og 1940'erne, voksede den jødiske minoritet dog hastigt og udgjorde i 1947 ca. 31 pct. af befolkningen.

Den voldsomme immigration forårsagede spændinger mellem befolkningsgrupperne, og det blev til stadig-

Palæstinensiske børn understreger retten til at vende tilbage

hed vanskeligere for briterne at kontrollere området. I 1947 overtog FN således ansvaret for Palæstina og vedtog samme år resolution 181, der sigtede mod dannelsen af to stater i området, henholdsvis en arabisk og jødisk. Den arabiske befolkning fastholdt imidlertid et ønske om, at hele landet forblev én verdslig, demokratisk stat med lige ret for alle tre monoteistiske religioner (jødedom, kristendom og islam).

De zionistiske væbnede styrker var ikke sene til at udnytte konfliktsituationen til at fjerne så mange palæstinensiske indfødte som muligt. Da Israel i maj 1948 erklærede uafhængighed, var mere end to tredjedele af den oprindelige palæstinensiske befolkning enten flygtet i panik eller de var blevet tvunget væk fra deres hjem.

En gennemgang af de israelske militærarkiver viser, at mere end 50 pct. flygtede på grund af direkte angreb fra militæret. Andre flygtede efter at have hørt forlydender om massakrer. Over 100 civile blev dræbt alene i landsbyen Deir Yassin, og 200 civile i Tanture.

Mere end 450 palæstinensiske byer og landsbyer blev affolket i perioden, og de fleste af dem blev desuden revet ned for at gøre det umuligt for de indfødte at vende tilbage til deres hjem. Opgørelserne over byer og landsbyer, der blev ødelagt og affolket, veksler i antal. F.eks. nævner den israelske nyhedsavis Haaretz Reports hele 530 byer. De ødelagte byer udgjorde tre fjerdedele af de palæstinensiske byer inden for de områder, der efter krigen blev israelske.

Den nyetablerede israelske regering konfiskerede flygtningenes land og

ejendomme og overdrog dem til jødiske immigranter. Selvom jøderne i udgangspunktet kun ejede omkring syv pct. af landet i Palæstina og kun udgjorde 31 pct. af indbyggertallet, blev den jødiske stat Israel oprettet på 78 pct. af Palæstinens samlede landområde.

Retten til at vende tilbage

Palæstinensisk Forum i Danmark har i 60 året for *Nakba*en udgivet pjecen: *En sag – Fælles værdier Haq Al-Awda – Spørgsmål & Svar Om Retten Til At Vende Tilbage*.

I pjecen gennemgås 26 spørgsmål og svar angående retten til at vende tilbage. Det er og bliver et nøglespørgsmål i den palæstinensisk-israelske konflikt. Det er en illusion at tro, at der kan findes nogen varig løsning i Mellemøsten uden realisering af den grundlæggende rettighed: retten til at vende tilbage til sit hjem.

Palæstinensisk Forum forklarer retten til tilbagevenden således:

Palæstinenserne har gennem de sidste 60 år holdt fast i deres ret til at vende tilbage. Denne ret kaldes på arabisk *Haq Alawda*.

Med udtrykket "retten til tilbagevenden" henvises til princippet i international lov om, at medlemmer af en etnisk eller national gruppering har ret til at vende tilbage til et land, hvis landet anses som deres hjemland, uafhængigt af om de før har haft statsborgerskab i dette land.

Hævdelsen af princippet om ret til tilbagevenden, der spiller en rolle i flere landes immigrationspolitik, kaldes også "hjemførelsespligt", og den kan gøre det lettere for en given befolkningsgruppe at opnå mulighed for at vende hjem. Hjemførelsespligten reflekterer den opfattelse, at også palæstinensiske flygtninge og deres efterkommere har ret til at vende tilbage til de hjem, som deres familier forlod før, under eller efter krigen i 1948.

'Katastrofen' fortsætter – 60 år efter

I forordet til pjecen hedder det:

2008 markerer 60 året for *Al-Nakba*,

Palæstina: 60 år i kamp

katastrofen i Palæstina, hvor mere end halvdelen af den daværende palæstinensiske befolkning blev drevet på flugt som led i en systematisk etnisk udrensning. 60 år er der gået, siden 750.000 mennesker i løbet af få dage mistede deres hjem, deres land og deres livsgrundlag til et indvandret befolkningsmindretal, som påberåbte sig en guddommeligt givet ret til området.

60 år er gået, men Al-Nakba er ikke en afsluttet begivenhed, og flygtningene har ikke opnået retten til at vende tilbage. Katastrofen er stadig levende blandt de millioner af palæstinensere, der fortsat lever i eksil, mange i en af flygtningelejrene i Mellemøsten eller som statsløse uden almindelige borgerrettigheder i hverken deres eget eller andre lande.

Al-Nakba gentages hver eneste dag, når israelske fly og tanks bombarderer palæstinensiske byer, eller bulldozere ubarmhjertigt smadrer ind i enkeltfamiliers huse og hele tilværelse.

Aggressionerne har antaget nye former med tiden, og Israel legitimerer dem i dag på nye måder, men forbrydelserne har stadig samme formål, og den palæstinensiske lidelse er også den samme.

Det er forfærdende at overvære, hvorledes den israelske politik reproducerer uforsonlighed, og landets myndigheder nægter at anerkende de palæstinensiske flygtninges mest basale rettigheder.

Mest chokerende er det imidlertid, at det internationale samfund nu 60 år efter de grusomme begivenheder i 1948 stadig ser gennem fingre med en racistisk og voldelig adfærd, der truer med at tage livet af det palæstinensiske folk. Vi er alle fortsat tavse vidner til et langsomt folkemord, der bliver til gennem eksilering og ekskommunikation, snigmord på palæstinensiske ledere, udsultning af den almindelige befolkning, blokering af deres adgang til vand og medicin, ødelæggelser af skoler, universiteter og hospitaler, gradvis udslettelse af national identitet og en stædig benægtelse af retten til statsborgerskab og nationalitet.

Konference om tilbagevenden i Brøndbyhallen

Palæstinensisk Forum i Danmark var den 3. maj i år værter for De Europæiske Palæstinenseres Sjette Konference. Den fandt sted i Brøndbyhallen, hvor

flere tusinde palæstinensere deltog. Konferencens tema var retten til at vende tilbage til Palæstina.

Det Palæstinensiske Forum i Danmark kunne glæde sig over den store tilslutning og betegnede konferencen som en succes. Talsmanden for konferencen, Rabih Azad-Ahmad, udtalte i den forbindelse følgende:

"Det har været en stor og betydningsfuld dag, hvor personer med palæstinensisk baggrund fra hele Europa har vist deres engagement og med deres talsterke fremmøde givet udtryk for, hvor essentiel retten til at vende tilbage fortsat er for dem."

Rabih Azad-Ahmad fortæller, at både børn, forældre og bedsteforældre har været repræsenteret på konferencen, hvil-

ket han mener viser, at alle palæstinensere på tværs af generationerne nærer et stort ønske om, at retfærdigheden sker fyldest, ved at deres rettigheder anerkendes og implementeres i henhold til folkeretten.

Ved deres deltagelse i konferencen markerede palæstinenserne i Europa, at deres kamp for at vende tilbage og opnå selvbestemmelse fortsætter i 60-året for Al-Nakba. Dette kræver befrielse fra den israelske besættelse, som dagligt udsætter palæstinenserne for en grusom undertrykkelse.

Det er vigtigt, at der bakkes op om palæstinensernes legitime ret til tilbagevenden, konstaterer Palæstinensisk Forum i Danmark. Man kan finde ud af mere på deres hjemmeside:

www.palforum.dk

DEMONSTRATION
Torsdag d. 15. maj

- Frit Palæstina
- For retten til at vende tilbage
- 60 år er nok

Kl. 17.00 Foran Nørrebrohallen
Taler: Amnah Hawwa, Inge

Kl. 18.00 Rådhuspladsen
Talere:
Trine Pertou Mach
- formand for Mødemødeing samvirke
Jan Mathiesen
- næstformand SF Hotel og Restauration
Naser Alsehli
- journalist

Arranger:
Palæstina-Initiativet:
Dansk Palæstinensisk Venstrebund, Kvindene for Fred, Human Rights March, Komiteen for Retten til at vende tilbage (KOR), Fikong, SF's Palæstinagrupper, Palæstinensisk Forum i Danmark, Riv Muan Ned Kampagnen, Jvildoms for Fred, Kvinder i Sort, Palæstina-Fredsvagterne, Frihedsvægten Christiansborg, Kvindernes Internationelle Net for Fred og Frihed, Erhvervsrådet, KFU, KFD, Korstiansk Park, SF, SUF, EL, Hænsø:
www.palæstina-initiativet.dk - netto@palæstina-initiativet.dk

Alvorlige brister i debatten om sult og GMO

**Åbent brev til pressen,
EU's landbrugs-
kommissær Mariann
Fischer Boel, fødevarer-
minister Eva Kjer
Hansen, alle folketings-
medlemmer og danske
EU-parlamentarikere**

Det er kriminelt, når EU ønsker en hurtigere sagsbehandling for gensplejsede afgrøder (GMO).

Landbrugsrådets Peter Gæmelke, fødevarerminister Eva Kjer Hansen og landbrugskommissær i EU, Mariann Fischer Boel, har i dette forår udtrykt ønske om at åbne for mere gensplejsning (GMO) i EU. De mener, at øget adgang til billig GMO-soja fra Sydamerika vil hjælpe den økonomisk trængte svineindustri. EU importerer allerede enorme mængder af Monsanto's gensplejsede RoundUp Ready soja (RR-soja).

Samtidig lanceres GMO-afgrøder som en af de centrale løsninger på verdens sultproblem, et problem der i høj grad er affødt af EU's egen udbytende politik over for de fattige lande. NOAHs landbrugs- og fødevarergruppe vil med det følgende »nødråb« belyse, at mere GMO-soja blot vil øge sulten, og at der er andre – langt sikrere, mere tilgænge-

lige og billige – løsninger imod sult end GMO'er.

FN's agentur for landbrugsvidenskab og teknologi (IAASTD) påpeger i en ny rapport, at økologisk jordbrug og lokale markeder er to af de vigtigste indsatsområder for fjernelse af sult – sammen med de helt nødvendige ændringer i Vestens økonomi- og handelspolitik.

Klimaforandringerne er heller ikke et argument for GMO'er. Professor på Landbohøjskolen Marten Sørensen og de planteforædlere, han samarbejder med, kan bevidne, at genmaterialet for diverse typer klimatolerance allerede findes i flere traditionelle afgrøder og kan udbredes uden gensplejsning.

Modstanden mod GMO er ikke blot følelser og teknologiskræk. Det bekymrende er netop, at mange beslutningstagerne definerer GMO'ers »nyttевærdi« på ikke alene en ringe viden om de landbrugstekniske alternativer, men på faktuelle og principielle fejlslutninger af GMO'erne selv. Da bedøves man let af begreber i stedet for at se på realiteter.

GMO'er er ikke statiske. Blandt andet kan et gens funktion ændre sig i plantens levetid. EU overvejer for tiden en »sameksistenslov«, hvor GMO-afgrøder skal plantes i »sikker afstand« til

beslægtede afgrøder, men ingen lov kan forhindre vind, dyr og insekter i at transportere frø og pollen! Det er derfor udtryk for enten kynisme eller ringe helhedsforståelse, at landbrugskommissær Mariann Fischer Boel nu ønsker en hurtigere godkendelsesproces på GMO-området i EU's såkaldte autoritet for fødevarerikkerhed, EFSA.

Hurtigere sagsbehandling i EFSA for GMO'er kan aldrig blive videnskabeligt redelig. Vi opfordrer folketings- og EU-parlamentarikere til at stoppe Kommissionens udspil.

Når en vild planteart eller afgrødesort er blevet genetisk forurenset med genmateriale fra en beslægtet GMO-plante, eksisterer den oprindelige art eller sort ikke længere. Den er udryddet. Det er kun et spørgsmål om tid, og da hjælper hverken økonomisk erstatning eller genbanker. Hvor skulle genbankernes frø kunne udplantes sikkert? Der er allerede set genetisk spredning i Mexico og enkelte andre lande. Det er vore børnebørns fødegrundlag, det hele handler om.

Dyrkning af soja i Sydamerika til EU har allerede krævet enorme rydninger af savanne og skov, og småbønder og indianere lider under tvangsflytning, pesticidforgiftninger og sult som følge af sojaen. Det er klare menneskeretskrænkelser og en miljøfallit for den soja, der i stort omfang udgøres af gensplejset RoundUp Ready soja.

NOAH beder politikerne spørge sig selv: Vil vi ofre andre landes natur og lokalbefolkningers levevilkår, samt vore børnebørns fødegrundlag, blot for at symptombehandle et miljøbelastende svinebrug i Danmark og EU – eller vil vi selv løse EU's strukturproblemer, blandt andet ved at mindske kødproduktionen? Sluttelig vil NOAH stærkt anbefale politikerne at lytte til de lokale organisationer i Syd såsom Via Campesina og Grupo de Reflexión Rural.

**Miljøorganisationen NOAH
Landbrugs- og fødevarergruppen**

Forkortet af KP

Fagtoppen

**kæmper efter egen mening hårde kampe
for medlemmernes goder, arbejdsforhold, lønstigning -
alt sammen i forhold til ansvarlighed
over for samfundsøkonomien
Nu skal de betales godt for deres indsats -
Via omgang med arbejdsgivere og ligesindede
løftes de ind i disses tanker, væremåde,
og bliver som dem - tro væbnere
til det sidste**

NB

Forårsdepression

Sproget bidrager i høj grad til den individualisme og i særdeleshed vare-tænkning, der næsten er uomgængelig idag. Tid omregnes i penge. Hvad bliver der ikke sat pris på? Det koster tid at have råd til alskens tidsbesparende opfindelser. Det bliver vurderet om der er det værd at bruge tid på, om det kan betale sig, om det er en fornuftig investering, om det giver udbytte osv. osv.

Jeg beklager, jeg har ikke råd til at ofre mere tid på at skrive denne artikel.

Liv skal leves, blomster skal duftes, musik skal spilles, billeder skal males, mad skal spises, hunde skal aes, mennesker skal elskes, tårer skal grædes og smil skal smiles. Det kan jeg ikke købe.

GBe

Det vrimler frem med de skønneste blomster. Knaldrøde tulipaner blandt blå venneminder og blomstrende frugttræer, rhododendron og klematis på spring. Hver dag myldrer nye knopper frem og nye skud op af jorden.

Radio og tv bliver stort set valgt fra. For Danmark ledes af krigsforbrydere, racister og store og små svindlere, der åbentbart synes, at de er valgt til deres tillidsposter for at berige sig selv uden tanke på den fremtid, der ligger efter næste valg. Der vedtages flere og flere spidsfindige love, hvor enkeltstager tilgodeses, mens helheden overses og de mennesker lovene berører bliver ikke hørt. Spørg blot de arbejdsløse, de hjemløse, underviserne, de psykisk syge, de handicappede, pædagogerne, socialrådgiverne, hjemmehjælperne. Ja listen er meget længere.

Læsefærdighed er noget der optrænes via undertekster til amerikanske serier. Hvad det betyder for sproget er ihvertfald at vores blomstrende sprog kommer til at mangle de mange nuancer og meget af den kulturarv, der udtrykkes i ordsprog og vendinger. Samtidig bliver sproget vendt på hovedet i den offentlige debat, ethvert nyt tiltag skal have et såkaldt 'positivt ladet' udtryk klistret på sig.

Resultatet bliver at det der før var skidt nu bliver godt og omvendt. Nå krig biver omdøbt til humanitær hjælp eller demokratiforberevende tiltag eller hvad de nu finder på, så bliver humanitær hjælp jo til et skældsord og demokrati får et umiskendeligt skær af diktatur.

Meningsdiktaturet breder sig. I folkeskolen sår Anders Bondo et frø: lærerne skal have lov til at sige, hvad de mener, så de dermed kan foregå eleverne med et eksempel på at, man kan sige sin mening. Det falder ikke i god jord i de ledende politiker-kredse. Til gengæld fremstilles der til stadighed nyt undervisningsmateriale, med ensidig historiefortælling, det mangesidige kaldes venstreorienteret!

Hvorfor lægges der ikke vægt på historien om at danske kvinder for 60 år siden stadig gik med hovedbeklædning, når de skulle i byen. Er det ikke det, der også ligger bag tørklædedebatten (for nu et øjeblik at se bort fra religionen)? En bondekultur, der ændres til en bykultur?

For ikke at tale om den daglige torn i øjet: cykelhjælmene, der ligner de hjelme tyskerne bar under besættelsen. Ikke nok med at miljøvenlige cyklister nu skal beskytte sig mod biltrafikken. De signalerer også krig i min bevidsthed.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

2½ promille ”Sprængt ramme”

I næsten et år har det gjaldet fra sosu’erne:

Respekt for vores arbejde – Mere i løn – Flere hænder.

Sidste års spontane strejke, der med udspring i Holstebro blev landsdækkende, satte fokus på de offentlige ansattes arbejdsforhold i almindelighed og blev mødt af en stor sympati fra befolkningen. Sympatien har siden været støt voksende, hvilket ikke er så underligt, idet befolkningen som brugere af det offentlig på egen krop har mærket konsekvenserne af den neoliberale politik.

En opfyldelse af kravene ville være et stort benspænd for denne politik og minimalstaten, som i sin konsekvens betyder privatisering af alle rester af det offentlige. Et samfund hvor kun de rige har råd til at betale og forsikre sig til en offentlig service.

Ved folketingsvalget blev der afgivet rundhåndede løfter om midler til de ansatte. Stemmerne og mandaterne kom i hus; men midlerne forsvandt som dug for solen. Anders Fogh garanterede på den ene side, at regeringen ikke ville blande sig i forhandlingen, mens han samtidig lagde loftet for resultatet.

Politikernes svigt styrkede såvel de ansattes sammenhold og befolkningens opbakning. Der opstod en unik historisk situation, hvor der mere end nogensinde tidligere var et styrkeforhold gældende, der i den grad kunne give solide resultater.

Efter 3 ugers konflikt har FOA’s bestyrelse (49 for, 12 imod og 5 blanke) tabt den på gulvet – eller mere præcist: Kastet håndklædet i ringen: 1-2½ promille udråbes som en sejr – eller ”bedst opnåelige resultat.

FOA’s formand Dennis Kristensen har fra starten overhovedet ikke forhandlet kravet ”Flere hænder”. Dernæst har

Sosu’er, pædagoger og sundhedssektoren har stadig initiativet i egne hænder. Skuffelsen over resultat og faglige topledere kan vendes til stolthed og ny sejrsvilje

Faglig kommentar

han reduceret lønkravet til sølle 15 pct., der slet ikke modsvarer kravet om 5.000 kr. mere om måneden – og senest har FOA-ledelsen accepteret et resultat, der kun indebærer nogle mønter, der på det nærmeste er udgået af det danske møntsystem. Det er et svig, forræderi og en kniv i ryggen på de strejkende, der gennem konflikten er vokset i stolthed og sammenhold med en stadig stærkere fornemmelse af sammenholdets styrke og tiltro til, at det kan lade sig gøre.

Skuffelsen over forræderiet stod malet i ansigterne på sosu’erne i København gennem hele dagen. I det gode vejr havde de sat hinanden stævne i parkerne og friarealerne omkring plejehjem og beskyttede boliger. Overalt spurgte de:

- Var det derfor, vi har konflikten i 3 uger?

Resultatet nærmer sig ikke *Mandeløen til kvindefag*. Det ikke så meget som snuser til det. Lønstigningen vil med overvejende sandsynlighed være spist op af inflationen over de næste 3 år. Hvad der er endnu mere grotesk er, at det vil øge lønspredningen indenfor FOA’s interne rækker. Løn”stigningerne” gives nemlig procentuelt. De højest lønnede får mest – de lavest lønnede mindst.

Dennis Kristensen: *Hvor blev lige-lønnen af?*

Fra starten af forhandlingerne for samtlige offentlige ansatte har procentsatserne som grundlag for løndannelsen været udgangspunktet. Det var et vigtigt element i, at de statsansattes forhandlere fik et JA igennem. Lærernes og pædagogerne forhandlingsledelser lod sig også spille af bordet med begrundelse om, at de havde ”sprængt rammen”. Nu følger FOA-ledelsen med i nederlagets spor, og overlader slagmarken til Sundhedskartellet, som i skrivende stund netop har indledt forhandlinger med Regionerne.

De offentlige arbejdsgivere og politikere har opnået succes med deres splittelse. Fogh har måske fundet sin kattelerm, hvormed han undgår et politisk indgreb. Forhandlerne har indvilget. De ansatte bliver ofre; men det sidste slag er ikke slået!

Sundhedskartellet er fortsat i konflikt, pædagogerne kan meget vel forkaste forliget og FOA’s medlemmer har endnu ikke stemt. Det har sine vanskeligheder at genoptage handsken. Manipulationen sættes ind med voldsom kraft; men det kan lade sig gøre – og det er den eneste vej frem.

Det er altid vanskeligt at genoptage en konflikt. Man skal på ny finde fodfæste og gejst; men det vil i givet fald finde sted med en ny værdifuld bagage i rygsækken: Læren om de faglige ledes rolle. Stol aldrig på dem.

Sosu’er, pædagoger og sundhedssektoren har stadig initiativet i egne hænder. Skuffelsen over resultat og faglige topledere kan vendes til stolthed og ny sejrsvilje. De har fortjent det. De fortjener ikke kun respekt for deres arbejde og arbejdsindsats. De fortjener også respekt for deres medlemskab af fagforening og forbund.

De fortjener hele arbejderklassens opbakning.